

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΙΜΩΝΟΣ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ
ΠΟΙΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ-ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μαρτυροῦν)

1928
ΡΟΣ
ΣΧΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΙΜΩΝΟΣ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ
ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ-ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

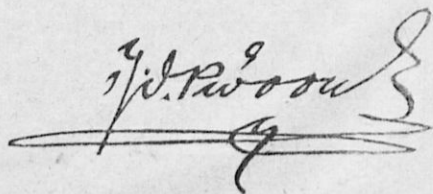
Τὸ ἔρρισμα τῆς κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας πνευματικῆς κινήσεως καὶ ἡ ἀκένωτος φωτὸς πηγὴ, ἐξ ἧς καταυγάζεται ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι διδάσκονται ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατανόησις τούτων παρὰ τῆς μαθητιώσης ἰδίᾳ νεότητος ἀποβαίνει διὰ ποικίλους λόγους ἄκρως δυσχερῆς, ἔγνωμεν νὰ ἐκδώσωμεν διὰ ταύτην πρωτοτύπους τῶν εἰρημένων τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν καὶ συγγραφέων **Σχολικὰς μεταφράσεις**, δι' ὧν αἴρονται αἱ σοβαραὶ τῆς ἔρρημείας δυσχερεῖαι, αἵτινες ἀπ' ἐνὸς μὲν χαλαροῦσι τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπίμονον μελέτην τῶν ἀθανάτων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, ἀπ' ἐτέρου δὲ κατατρίβουσι χρόνον πολύτιμον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐπὶ μεγίστῃ ζημίᾳ τοῦ τῆς ἐμβαθύνσεως σταδίου, ἐν ᾧ τὰ μάλιστα ὁ νοῦς ὀξύνεται καὶ θετικῶς καλλιεργεῖται.

Οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τῶν ἡμετέρων σχολικῶν μεταφράσεων θέλουσι κατανοῆσαι εὐχερῶς τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνας καὶ Ῥωμαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, διότι ἡμεῖς οὐδὲν τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφές ἐν αὐτοῖς ἀφήκαμεν ἀνερμήνευτον. Διὰ τῶν ἐν παρενθέσει διπλῶν καὶ τριπλῶν πολλάκις ἐπεξηγήσεων καὶ πραγματικῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν ἐν ἀγκύλαις προσθητῶν καὶ νοημάτων, ἅτινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρελείποντο διὰ τὰς ἀλλοίας τοῦ τότε λόγου συνθήκας, ἐξωμαλύνσαμεν τελείως τὸ ἔδαφος τῆς πλήρους ἔρρημείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐπισώρευσις τῶν πολλαπλῶν ἐπεξηγήσεων καὶ προσθηκῶν δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσις, συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅπως ἀντιπαρέρχονται πᾶν τὸ ἐν ἀγκύλαις καὶ παρενθέσει, ἐὰν θέλωσι νὰ ἔχωσιν ἀμεσώτατα τὴν εἰς τὸ ἰεὸν ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1928

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, δ. φ.
Γυμνασιάρχης

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν κάτωθεν ὑπογραφήν μου.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΙΜΩΝΟΣ ἢ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα :

Τίμων, Ζεὺς, Ἑρμῆς, Πλούτος, Πενία, Γναθωνίδης,
 Φιλιάδης, Δημέας καὶ Θρασυκλῆς.

§ 1. ΤΙΜΩΝ. Ὁ Ζεῦ, προστάτα τῆς φίλας (=φίλιε) καὶ προστάτα τῶν ξένων—φίλων—[καὶ τιμωρὸς τῶν καταπατούντων τὰ ἱερὰ τῆς φιλοξενίας δίκαια] (=καὶ ξένιε) καὶ ἔφορς (προστάτα) πάσης ἐταιρείας καὶ συνδέσμου (=ἐταιρεῖε) καὶ προστάτα τῆς ἐσίας (: τοῦ οἴκου) καὶ ἀστραπηβόλε καὶ προστάτα τῶν ὄρκων [ἕτε ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς τηρήσεως αὐτῶν καὶ τιμωρῶν τοὺς ἐπιποροῦντας] καὶ τὰς νεφέλας ἀγείρων—συνάζων—[καὶ οὕτω τὰς καταγίδας πέμπων] (=καὶ νεφεληγερέτα) καὶ πολύβροντε (=καὶ ἐρίγδουπε) καὶ ἐὰν μὲ ἄλλο τι [κοσμητικὸν ἐπιθέτον, διὰ τοῦ ὁποίου] οἱ ἐκστατικοί* [ὡς οἱ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθέντες] ποιηταὶ σὲ ὀνομάζουσι καὶ πρὸ πάντων [κάμνουσι χρῆσιν τῶν τυχόν ἄλλων τούτων κοσμητικῶν ἐπιθέτων], ὅταν εὐρίσκωνται ἐν ἀμηχανίᾳ πρὸς τὰ μέτρα [τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν]· διότι, ὅταν λαμβάνῃς ὑπ' αὐτῶν πολλὰ [κοσμητικὰ] ὀνόματα, ὑποσηρίζεις τὸ ἀποιυγχαίον τοῦ μέτρου [δι' ἑνὸς τινος εἴδους κοσμητικοῦ ὀνόματος] (=τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) καὶ καθιστᾷς πλήρες τὸ χάσμα (τὸ κενόν) τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοῦ εἶνα ἢ ἀστραπὴ ἢ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν σμαραγὴν (δηλ. πάταγον) προξενούσα (=ἐρισμάραγος) καὶ ἢ βαρῦνχος (=βαρῦβρο-

*) Ὁ Λουκιανὸς καμικῶς καλεῖ τοὺς ποιητὰς ἐμβροσιτήτους ἀντὶ ἐνθίας ἢ θεολήπτους.

μος) βροντή, καὶ ὁ τὰ πάντα εἰς αἰθάλην μεταβάλλον καὶ ἀστράπτων (λαμπρός) καὶ φρικαλέος κεραυνός; Βεβαίως ὅλα ἐν γένει ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἤδη *φλυαριαί* (: μωρολογίαι=λήρος) καὶ *ἀπλῶς* (=ἀτεχνῶς) καπνός ποιητικὸς *πλῆν* (ἐκτός=ἔξω) τοῦ *πατάγου* τὸν ὁποῖον προξενούσι τὰ ὀνόματα ἐκφωνούμενα· τὸ δὲ περιβόητόν σου *ὄπλον* (δηλ. ὁ κεραυνός) [τὸ] καὶ μακρὰν βάλλον καὶ πρόχειρον *ἀγνοῶ* πῶς τελείως ἐσβέσθη καὶ εἶναι κρυερὸν μὴ διασφῆζον μηδὲ μικρὸν σπινθηρὰ ὀργῆς [ἵνα οὗτος ἐκπεμφθῆ] ἐναντίον τῶν ἀδικούντων [πρὸς τιμωρίαν καὶ σωφρονισμόν].

§2.— *Διότι* (=γοῦν*) *ταχύτερον* (εὐθύς=θᾶπτον) ἀνθρωπός τις ἐκ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ ἐπιορκῆ ἤθελε φοβηθῆ *κατὰ τὸ ἦμισυ ἐσβεσμένην* (ἢ : ξεθυμασμένην=ἔωλον) θρυαλλίδα (: φυτίλι, τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ *ἐλλύχχιον* λεγόμενον) [μήπως τὸν κατακαύσῃ διὰ τὴν γενομένην ἐπιορκίαν] ἢ [ἤθελε φοβηθῆ διὰ τὴν ἐπιορκίαν τοῦ] τὴν φλόγα τοῦ πάντα *δαμάζοντος* (ἢ: τοῦ τὰ πάντα ὑποχείρια εἰς ἑαυτὸν ποιοῦντος, καταστρέφοντος=πανδαμάτορος) κεραυνοῦ· οὕτω φαίνεται *ὅτι φοβίζει αὐτούς* (=ἐπανατείνεσθαι αὐτοῖς) *δαυλός τις, ὥστε* (=ὡς) νὰ μὴ φοβῶνται μὲν πῦρ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ δαυλοῦ προερχόμενον], μόνον δὲ νὰ νομίζωσι *ὅτι ἀπολαύουσι* (πάσχουσι) ἀπὸ *τῆς πληγῆς* (: βλάβης=τοῦ τραύματος) τοῦτο, ὅτι δηλ. *θὰ πληρωθῶσι* (γεμίσωσι) ἐντελῶς ἀπὸ τὴν καπνίαν [τοῦ δαυλοῦ]. Ὡστε ἄχρι τοῦδε *ἐνεκα τούτου* (: ἔνεκα δηλ. τῆς ἀφοβίας ταύτης) καὶ ὁ [υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου] Σαλμωνεὺς [ὅστις βασιλεύων ἐν τῇ ὑπ' αὐτῇ κτισθείσῃ ἐν Ἡλίδι πόλει Σαλμώνῃ τοσοῦτον ἐπῆρθη, ὥστε ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Ζεὺς μιμούμενος τεχνηέντως τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπάς τοῦ θεοῦ τούτου, διὸ καὶ] ἐτόλμησε ἔξ ἴσου νὰ βροντᾷ [*ὡ Ζεῦ*] κατὰ σοῦ βροντῶντος *μὴ παρέχων εἰς ὅλα τὰ μέρη [τῆς ἐπικρατείας του] ἀπιστίαν* (ἦτοι πιστευτὸς γενόμε-

*) Τὸ γοῦν (ἐκ τοῦ γε καὶ οὔν) εἶναι μόριον περιοριστικὸν ἢ κολαστικὸν καὶ ἰσοδυναμεῖ ἄλλοτε μὲν μὲ τὸ γε, ἄλλοτε δὲ μὲ τὸ γάρ· διαφέρει ὁμως τοῦ γάρ, καθ' ὅτι διὰ μὲν τοῦ γάρ ἐπιφέρεται ὁ ἀποκρῶν, ὁ ἀπολύτως ἰσχύων λόγος, διὰ δὲ τοῦ γοῦν μερικὴ τις αἰτία.

νος ὅτι ἦτο Ζεὺς πανταχοῦ τῆς ἐπικρατείας του) πρὸς τόσον ψυχρὸν κατὰ τὴν ὀργὴν Δία ἀνὴρ *τολμηρὸς* (ὀξύς· θερμὸς ἐν τοῖς ἔργοις=θερμουργός) [καὶ] *καυχηματίας* (=μεγαλαυχούμενος). *Πῶς ὄχι* (=πῶς γάρ); Ἄφοῦ *βέβαια* (=ὄπου γε) κοιμᾶσαι βαθύτατα [σὺ ὦ Ζεῦ] *καθῶς [κοιμῶνται] οἱ πιόντιες μανδραγόραν καὶ ναρκωθέντες* (: *καρωθέντες*) *ὑπὸ τούτου* (=καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα) ὅστις οὔτε τοὺς ἐπιπορευομένους ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπιβλέπεις [καὶ τιμωρεῖς], ἔχεις δὲ *λήμας* (σίμπλας) [εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου] καὶ ἔχεις *ἀσθενῆ* (ἀμβλείαν) τὴν ὄρασιν πρὸς τὰ γινόμενα [ἀδικήματα] καὶ κατὰ τὰ ὦτα εἶσαι κωφὸς καθῶς *οἱ παρήλικες* (=οἱ παρηβηκότες).¹

§ 3. — Διότι, ὅτε τοῦλάχιστον ἦσο νέος καὶ ὀξύθυμος καὶ [διετέλεις] ἐν τῷ ὑψίστῳ σημείῳ τῆς ὀργῆς, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίων καὶ τῶν μεταχειριζομένων βίαν ἔπραττες [τιμωρίας ἕνεκα καὶ σωφρονισμοῦ], καὶ οὐδέποτε εἶχες πρὸς αὐτοὺς *ἀνοκωχῆν* (=ἐκχειρίαν), ἀλλὰ πάντοτε ὁ κεραυνὸς διετέλει βεβαιότατα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ *ἡ ἀσπίς ἢ τὰς καταιγίδας [διὰ τῆς ἐπισείσεώς της] προκαλοῦσα* ἐσειετο ἐναντίον [τῶν ἀδίκων] καὶ ἡ βροντὴ ἐκρότει καὶ ἡ ἀστραπὴ ἀκαταπαύστως προσηκοντίζετο, καθῶς [συμβαίνει] *εἰς ἀκροβόλισμα* (ἦτοι πόρρωθεν τόξευμα) [πρὸ τῆς κυρίας μάχης]: οἱ δὲ σεισμοὶ [ἐκαμνον τὴν γῆν τρέμειν] δίκην κοσκίνου καὶ ἡ χιῶν [ἐπιπτε] δίκην σωροῦ καὶ ἡ χάλαζα δίκην πετρῶν· καὶ διὰ νά σοι ὀμιλήσω [ὦ Ζεῦ] *ἀγροίκως* (βαρετὰ=φορτικῶς) καὶ ὄμβροι *σφοδροὶ* (ἰσχυροὶ) καὶ *βίαιοι* (ὀρμητικοὶ) [ἐπήρχοντο], ἐκάστη [δὲ] σταγὼν [ἦτο] ποταμὸς ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δευκαλιώνος τόσον μέγα *καρβοισάκισμα* (=ναυαγία) ἐγένετο, ὥστε, *ἀφοῦ κατεποντίσθησαν* (: ἀφοῦ κατεβυθίσθησαν· ἦ: ἀφοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐγένοντο) ἅπαντα ἐν γένει [τὰ ἐπὶ τῆς γῆς] νὰ περισοθῆ *μετὰ δυσκολίας* (=μόλις) ἐν κάποιῳ *κιβώτιον* (κιβωτός), τὸ ὁποῖον προσώκειλε εἰς τὸν Λυκωρέα [ὅστις ἦτο μία τῶν ὑψηλοτάτων κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ὅστις νῦν καλεῖται *Δυάκουρα*] διαφυλάττον *μικρὸν τι λειψανον* (=ζώπυρόν τι) [δίκην σπινθῆρος φυλαττομένου ὑπὸ τὴν τέφραν] τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος πρὸς μέλλουσαν γέννησιν καὶ αὐξῆσιν μεγαλυτέρας κακίας.

§ 4.—[Ἄφοῦ καθεύδεις ὑπὸ μανδραγόραν κλ], διὰ τοῦτο λοιπὸν λαμβάνεις (=κομίζει) παρ' αὐτῶν τὴν [ἀνάλογον] ἀνταμοιβὴν (=τάπιχειρα), ἣτις εἶναι ἐπακόλουθος τῆς ἀδιαφορίας (ἀμελείας) σου (=τῆς ραθυμίας), διότι οὔτε θυσίας πλέον προσφέρει τις πρὸς τιμὴν σου, οὔτε διὰ στεφάνου περιβάλλει τὴν [τῶν ἀγαλμάτων σου] κεφαλὴν (=σέ), ἐκτὸς ἕαν τις τυχαίως [προσφέρει θυσίας εἰς σέ ἢ περιβάλλει διὰ στεφάνων τὴν κεφαλὴν σου (=θύει ἢ στεφανοῖ)] ὡς συμπληρωματικὸν (ὡς ἐπουσιῶδες) ἔργον (=πάρεργον) ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, καὶ οὗτος [πράττει ταῦτα] ὄχι διότι νομίζει ὅτι ἐκπληροῖ *λίαν ἀπαραίτητον καθήκον* (=πάνυ ἀναγκαῖα), ἀλλὰ διότι συνεισφέρει τὸν φόρον [τῆς λατρείας του] εἰς παλαιάν τινα συνήθειαν καὶ [ὀλίγον] κατ' ὀλίγον (ἢ : καὶ μετ' ὀλίγον), ᾧ ἰσχυρότατε ἐκ τῶν θεῶν, θὰ σε παρουσιάσωσιν ὡς τὸν [ἐκθρονισθέντα καὶ ἐν Ταρτάρῳ βληθέντα] Κρόνον ἀπογυμνοῦντές σε πάσης τιμῆς (ἢ : πιναγκωνίζοντες πάσης τιμῆς). Παραλείπω νὰ ἀναφέρω ποσάκις [οἱ ἱερόσυλοι] ἐσύλησαν [τοῦτον ἢ ἐκεῖνον] τὸν ναόν σου· τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ σοῦ τοῦ ἰδίου τὰς χεῖρας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔχουσιν ἐπιβάσει [πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἀγάλματός σου κλ], καὶ σὺ *ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ (: ὑψηλὰ) βροντῶν* (=ὑψιβρεμέτης) ἐβαρύνθης νὰ ἐξεγείρης [ἐναντίον αὐτῶν] τοὺς κύνας [τοὺς φυλάττοντας τὸν ναόν σου] ἢ νὰ καλέσης πρὸς βοήθειαν τοὺς γείτονας [τοῦ ναοῦ σου], *ἵνα ἀφοῦ ὀρηθήσωσι μετὰ βοῆς, συλλάβωσιν [οὗτοι] αὐτούς* (τοὺς ἱεροσύλους δηλ.) ἐνῶ ἀκόμη ἐτοιμάζονται [μετὰ τῶν κλοπιμαίων] ἵνα φύγωσιν· ἀλλὰ [σὺ] ὁ ἰσχυρὸς καὶ *ὁ καταστροφεὺς τῶν Γιγάντων* [ἦτοι τοῦ Πορφυριῶνος, Ἀλκυονέως, Ἐφιάλτου, Εὐρύτου, Κλυτίου, Ἐγκελάδου, Πάλλαντος, Πολυβώτου, Ἰππολύτου, Τυφῶνος κλ.] [ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, καθ' ἣν συνεπολέμησε μετὰ σοῦ καὶ ἐκ τῶν θνητῶν ὁ Ἡρακλῆς] *καὶ ὁ νικῆσας (κρᾶτήσας) τοὺς Τιτᾶνας* [θεοὺς σου, ἦτοι τὸν Κοῖον, Κρεῖον, Ὑπερίωνα, Ὠκεανόν, Ἰαπετὸν καὶ Κρόνον], ἐκάθησο ἀνεχόμενος νὰ περικόπωνται (=περικειρόμενος) οἱ [χρῆσοι] πλόκαμοι τῆς κόμης σου ὑπ' αὐτῶν [τῶν ἱεροσύλων], ἂν καὶ ἐκράτεις ἐν τῇ δεξιᾷ κεραιὸν ἔχοντα μῆκος δέκα

πήχεων [τοῦ πήχεως τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου]. Ταῦτα λοιπὸν [τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γιγνόμενα ἄτοπα], ὃ ἀξιοθαύμαστε, πότε θὰ παύσῃσι νὰ παραβλέπονται ὑπὸ σοῦ τόσον ἀμελῶς; Ἡ πότε θὰ καταστείλῃς τὴν τόσῃν μεγάλην ἀδικίαν; *Πόσαι τιμωρίαι ἢ καταστροφαι διὰ κεραυνώσεω; ὡς ἢ τοῦ Φαεθόντος* ἢ διὰ κατακλισμοῦ ὡς ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος εἶναι ἱκαναὶ πρὸς τόσον ὁ *πέριμετρον* (: ὑπερβολικῆν, ἀνεξάντλητον = ὑτέραντλον ἢ λέξις ἐκ μεταφορᾶς πλοίου, ὅπερ τοσοῦτον εἶναι πεπληρωμένον ἄντλου — ἀκαθάρτου καὶ δυτῶδους θαλασσίου ὕδατος περὶ τὴν τροπὴν — ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἢ ἐξάντλησις αὐτοῦ) *αὐθάδειαν* (ἔπαρσιν) *τοῦ κόσμου* (: τῶν ζώντων, τῶν ἀνθρώπων = τοῦ βίου);

§ 5 — Ἴνα δὲ εἶπω τὰ ἀφορῶντα ἐμέ, ἀφοῦ παρασιωπήσω τὰ τῶν ἄλλων, [ἐγὼ] ἀφοῦ *ἐμεγάλωσα* (ἐξύψωσα) τόσον πολλοὺς ἐκ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀφοῦ ἀνέδειξα πλουσίους ἐκ πενεσιτάτων καὶ ἀφοῦ συνέδραμον πάντα; τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην [τῶν τοῦ βίου] *ἵνα δ' εἶπω καλλίτερον* (= μᾶλλον δὲ ἐπανορθωτ.), ἀφοῦ ἐσχόμισα *ἀφειδῶς* (: γενικῶς = ἀθρόον) τὸν πλουτὸν [μου] ἵνα εὐεργετῶ τοὺς φίλους, ἐπειδὴ *ἔνεκα τῶν πράξεών μου τούτων* (= διὰ ταῦτα) κατήγησα νὰ γίνω πένης, οὐδὲ ἀναγνωρίζομαι πλέον [ἂν εἶμαι ἐγὼ ὁ Τίμων] *ὑπ'* (= πρὸς) αὐτῶν, οὐδὲ στρέφουσι πρὸς ἐμέ τὰ βλέμματα *οἱ μέχει τινός* (= τέως) *ὑποστελλόμενοι* (ζαρώοντες, μαζευόμενοι) *ἐκ φόβου* [ἢ σεβασμοῦ] (= ὑποπίησσοντες) καὶ προσκυνοῦντες καὶ ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἐξηρητημένοι. Ἄλλ', ἐὰν εἰς κἀνὲν μέρος καὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων συναντήσω τινὰ ἐξ αὐτῶν, *διέρχονται πλησίον μου [ἢ ἐμπροσθέν μου]* (= παρερχονται) ὡς ἐνώπιον στήλης τινος *ἀρχαίου τάφου* (= παλαιοῦ νεκροῦ) ἀναποδογυρισμένην ὑπὸ τοῦ χρόνου [οὕτως] *ὥστε νὰ εἶναι ὑπτία* (: ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν πλευρῶν της) (= ὑπτίαν) χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃσι [τὸ ἐπ' αὐτῆς ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα], ἄλλοι δὲ καὶ ἀπὸ μακρᾶν, ἀφοῦ [με] ἴδωσιν, *μεταβάλλουσι διεύθυνσιν* (: ἀλλάσσουσι δρόμον = ἐκτρέπονται ἑτέραν [ὁδόν]), διότι νομίζουσιν ὅτι θὰ ἴδωσιν) ἐκείνον, ὅστις ὑπῆρξεν οὐχὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου σωτῆρ καὶ εὐεργέτης αὐτῶν, ὡς ἀντικείμενον *θέας* (= θέαμα) *ἀπαίσιον* (: δυσάρεστον εἰς συνάντησιν, κακὸν συναπάντη-

μα =δυσάντητον) και ἄξιον ἀποστροφῆς.

§ 6.— Ὑπὸ τῶν *δυστυχιῶν* (=καρῶν) *λοιπὸν* (=ὥστε) [ᾧθούμενος] *τρέψας ἑμαυτὸν* (:διευθυνθεὶς) εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέρος [τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τὸ *παρὰ τὸς ὑπερείας* τῆς Ὑμητιοῦ κείμενον, και] *ἐνδυσθεὶς* (: ἐγκαλιψόμενος) *δερμάτινον ἔνδυμα ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπὸ μισθὸν* (: *μισθωτός*, μεμισθωμένος = ἐπόμισθος) *τεσσάρων ὀβολῶν, μετὰ τῆς ἐρημίας* (μονοξίας) *καὶ τῆς δικέλλης ἐιασχοιοῦμενος φιλοσοφικῶς* [περὶ τὰ ἐγκόσμου]. Ἐδῶ [ἐν τῷ ἀγροτικῷ κτήματι] *τοῦτο* τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι θὰ κερδίσω, τοῦ νὰ μὴ βλέπω πλέον πολλοὺς [τῶν ἀνθρώπων] νὰ εὐτυχῶσι *παρὰ τὴν ἀξίαν* των· διότι τοῦτο τοῦλάχιστον [τὸ νὰ βλέπη δηλ. τις τοὺς παρ' ὀξίαν εὐτυχοῦντας] [θὰ ἦτο (=ἦν ἂν)] τὸ φοβερώτερον [τῶν δειῶν]· Ἄλλὰ *τέλος πάντων ἐπίδειξον* ἤδη (=ἤδη ποί' εἴν ἐπίδειξατο ἢ εὐκτ. πρὸς μετριώτερον ἔαρροσιν τῆς προστ.) ὃ νιέ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀφοῦ *ἀποσεισῆς* (ἀπορροίψης ἀπὸ σαυτοῦ) τὸν βαθὺν καὶ γλυκὺν ὕπνον—διότι ἔχεις κοιμηθῆ μακρότερον τοῦ [ἐκ Κνασσῶ τῆς Κρήτης θεοσεβοῖς καὶ θεοφιλοῦς] Ἐπιμενίδου [τοῦ καὶ συγχρόνου τοῦ Σόλωνος]—καὶ ἀφοῦ ἀναζωπυρήσης τὸν κεραυνὸν ἢ ἀφοῦ ἀνάγης [αὐτὸν] ἐκ τῆς Οὔτης μεγάλην φλόγα σχηματίζων, [ἐπίδειξον, λέγω] *ὄργην ἀνδροπρεποῦς* (ἀνδρείου) καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰάν δὲν εἶναι ἀληθῆ τὰ ὑπὸ τῶν Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. ὦ Ἐρμῆ, τίς εἶναι εὗτος ὁ *ἐκβάλλων φωνὴν τραχειαν καὶ διαπεραστικὴν* (=ὁ κεκραγῶς) ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ Ὑμητιοῦ ὅλος ὄνυπαρὸς καὶ *φρικτὸς τὴν ὄψιν* (:ἀγριος = αὐχμῶν) *καὶ ὑπὸ διφθέραν ὦν* (ἦ: καὶ διφθέραν ἐνδεδυμένος); Σκάπτει δὲ, νομίζω, ἐσκυμμένος φλύαρος ἀνθρωπος καὶ *θρασύς* (αὐθάδης). *Βεβαίως* (:πάντως = ἦ που) εἶναι φιλόσοφος· διότι, — [εἰάν δὲν ἦτο φιλόσοφος (=εἰ μὴ ἦν φιλόσοφος)], δὲν θὰ ἐξεστομίζε συνεχῶς ἐναντίον ἡμῶν τόσον ἀσεβεῖς τοὺς λόγους.

ΕΡΜΗΣ. Τί λέγεις, ὦ πάτερ; Δὲν γνωρίζεις τὸν Τίμωνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἐχεκράτιδου τὸν ἐκ τοῦ δήμου Κολλιτοῦ; Οὗτος εἶναι ὁ πολλάκις ἡμᾶς *εὐωχῆσας μὲ θυσίας τελείας* (πλήρεις, ἐντελεῖς) (=καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας), ὁ *πρὸ ὀλίγου πλεύσιος ὦν*

[καὶ νῦν δηλ. οὐκ ὦν τοιοῦτος] (=ὁ νεόπλουτος), ὁ [θυσιαίων (=θύων)] τὰς ὀλοκλήρους ἐκεῖνας ἑκατόμβας [καὶ] παρὰ τῷ ὀποίφ εἶχομεν τὴν συνήθειαν νὰ ἐφορτάζωμεν λαμπρῶς τὰ **Διάσια** (ἦτοι τὴν μεγάλην ἐφορτὴν τὴν τελουμένην ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἴλισσόν ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα—Μῦριδον—μετὰ θυσίων ἀναιμάκτων πρὸς τιμὴν τοῦ Μελιχίου Διός).

ΖΕΥΣ. Φεῦ διὰ τὴν μεταβολὴν [τῆς καταστάσεώς του] ὁ **εὐτυχῆς** (=ὁ εὐτυχῆς) ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ τὸν ὁποῖον σινεσπειρῶντο] οἱ τοσοῦτοι φίλοι, [περιῆλθεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν]; Τί ἄφοῦ ἔπαθεν, εἶναι τοιοῦτος; **Διπόσαρκος** (: κατάξηρος), ἔλειπός καὶ σκαφεὺς καὶ μισθωτός, ὡς φαίνεται, ὁ ἐπιφέρων [ἐπὶ τῆς γῆς] τόσον ἰσχυρῶς τὴν δίκηλλαν.

§ 8. — ΕΡΜΗΣ. Κατὰ τοῦτον μὲν δὰ τὸν τρόπον, ἵνα εἶπω, ἡ χρησιότης κατέστρεψεν αὐτὸν καὶ ἡ φιλάνθρωπία καὶ ὁ οἶκος [αὐτοῦ] πρὸς ἅπαντας τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην [χρημάτων], ἵνα δὲ [εἶπω] μὲ ἀληθῆς συμπέροσμα, [κατέστρεψεν αὐτὸν] ἡ ἀπερισκεψία καὶ ἡ **ἀγαθότης** (μωρία) καὶ ἡ ἔλλειψις ὀρθῆς κρίσεως περὶ τῶν φίλων, ὅσους δὲν κατενόει [τὸν χαρακτῆρα τούτων] προσφέρων χάριτας εἰς κόρακας καὶ λύκους, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὁ **κακότυχος** (=ὁ κακοδαίμων), **ἐνώπ κατετρώγετο** (=χειρόμενος) κατὰ τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοσοούτων γυπῶν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι φίλοι [εἰλικρινεῖς] καὶ **σύντροφοι** [προσφιλεῖς], **διανεμένοι συμπαθῶς πρὸς αὐτὸν** (= ὑπὸ εὐνοίας τῆς πρὸς ἑαυτὸν), διότι ἠσθάνοντο χορὰν ἐπὶ τοῖς [προσφερομένοις παρὰ τούτου] **συμπόσις** (=βορῆ) **οὔτοι δὲ** [οἱ φίλοι] ἄφοῦ ἐγύμνωσαν ἐντελῶς τὰ ὀσῆα [ἀπὸ τῶν κρεάτων, ἅτινα περιέβαλον αὐτά, ἦτοι ἄφοῦ ἐγύμνωσαν αὐτὸν παντὸς ὀβολοῦ] καὶ **ἄφοῦ ἐφαγον ὀλόγυρα** [τὰ περὶ αὐτὰ κρέατα, ἦτοι καὶ ἄφοῦ ἀφῆρσαν ὄλον του τὸ χρυσίον], ἐὰν δὲ ὑπῆρχεν ἐν [αὐτοῖς τοῖς ὀστοῖς] καὶ ὀλίγος μυελός, ἄφοῦ ἐβύζαξαν καλὰ καὶ τοῦτον τὰ μάλιστα ἐπιμελῶς, **ἀπῆλθον ἐγκαταλιπόντες** (ἢ: ταχέως ἐγκατέλιπον=ᾤχοντο ὀπολίποντες) αὐτὸν **ξηρόν** (=αῦον) [δίκην δένδρον] καὶ κεκομμένον κατὰ τὰς ρίζας, οὐδὲ ἀναγνωρίζοντες πλέον [αὐτὸν] οὐδὲ στρέφοντες πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματα

— *διότι ἀπὸ ποίαν αἰτίαν* [νὰ τὸν ἀναγνωρίζωσι καὶ νὰ δρίπωσι τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὸν; εἰρων.] (=πόθεν γάρ); — Ἡ βοήθουντες [αὐτὸν λόγῳ πενίας] ἢ προσφέροντες [πρὸς αὐτὸν βοήθημά τι] *πότε πότε* (=ἐν τῷ μέρει) [πρὸς ἀνακούφισιν]. Διὰ ταῦτα *σκαφῆς* (: σκάπτων μὲ τὴν δίκελλαν) καὶ διφθέραν ἐνδυθεὶς καθὼς βλέπετε ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν [Ἀθήνας] ἀπὸ ἐντροπὴν, ἐργάζεται τὴν γῆν ἀντὶ μισθοῦ πάσχων ὑπὸ μελαγχολίας διὰ τὰς συμφορὰς, διότι οἱ ἐξ αἰτίας του μεγάλην περιουσίαν ἔχοντες διαβαίνουνσι πλησίον του [ἢ ἔμπροσθέν του] *περιφρονητικῶς* (ἀγερώχως) χωρὶς οὐδὲ τὸ ὄνομα νὰ γνωρίζωσι [διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τὼν ἀλαζονείαν], ἐὰν [ὁ τέως πλούσιος] ἔκαλειτο Τίμων.

§ 9.—ΖΕΥΣ. Καὶ ὅμως ἀληθῶς ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι περιφρονητέος οὐδὲ παραμελητέος· διότι εὐλόγως ἠγανάκτει *ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ* (=δυστυχῶν) διότι καὶ ἡμεῖς θὰ κάμωμεν ὅμοια [πρὸς τὰ ἔργα] τῶν *κατοράτων* (κατηραμένων) ἐκείνων κολάκων γενόμενοι ἐπιλήσιμονες ἀνδρός, ὅστις τόσον πολλὰ μηρία καὶ ταύρων καὶ αἰγῶν παχύτατα [λόγῳ τῆς καλυπτούσης αὐτὰ πιμελῆς] ἔκαυσε πρὸς τιμὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἀκόμη βεβαίως ἔχω (διατηρῶ) εἰς τοὺς ῥόθωνάς μου τὴν ἐξ αὐτῶν [τῶν μηρίων] ἀνυψουμένην κνίσαν. Πλὴν καὶ ἔνεκα [τῆς πολλαπλῆς] ἀσχολίας [μου] καὶ ἔνεκα τοῦ πολλοῦ θορύβου τῶν ἐπιορκούντων καὶ τῶν μετερχομένων τὴν βίαν [πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των] καὶ τῶν ἀρπαζόντων, προσέτι δὲ καὶ ἔνεκα τοῦ φόβου τοῦ [προερχομένου ἡμῖν] ἐκ μέρους τῶν ἱεροσύλων—διότι οὗτοι εἶναι πολλοὶ καὶ δυσφύλακτοι καὶ δὲν *ἐπιτρέπουσιν* (=ἐφιᾶσι) εἰς ἡμᾶς οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον *νὰ κλεισωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς* (: νὰ κοιμηθῶμεν=καταμύσει) ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον οὐδὲ ἔστρεψα πλέον τὰ βλέμματά μου εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ πρὸ πάντων ἀφ' οὗτου ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ λογομαχίαι [περὶ τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν αἰρέσεων] *ἐπεκράτησαν* (=ἐπεπόλασαν) εἰς αὐτοὺς [τοὺς Ἀθηναίους], διότι, ἔπειδὴ λογομαχοῦσιν [αὐτοὶ] πρὸς ἀλλήλους καὶ κραυγάζουσιν οὐδὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκούσω μετὰ προσοχῆς καὶ τὰς εὐχὰς [τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ λάτρου ἡμῶν]. Ὅθεν ἢ πρέπει, ἀφοῦ *φράξω* (στουπώσω) τὰ ὄψα, νὰ κάθημαι [ἀπαθῆς] ἢ [ἀφοῦ δώσω—ἐννοεῖται—προσο-

χὴν εἰς τοὺς λόγους των κλ.] *τὰ ἀποκουφᾶθῶ* (=ἐπιτριβῆναι) ἕξ αἰτίας αὐτῶν, οἵτινες διὰ μεγάλης φωνῆς κρατοῦσι συνέχειαν [τοῦ λόγου] *περὶ ἀρετῆς* (:δεξιότητος) *τινος* (ἢ:οἵτινες ἀδιακόπως λέγουσι περὶ ἀρετῆς τινος) *καὶ τῶν ἀτόμων* [περὶ ὧν ἠσχολεῖτο ἡ διδασκαλία τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικούρου] (=ἄσώματα) καὶ *ἀσημάντων* (οὐτιδανῶν) *πραγμάτων* (φλυαριῶν). Διὰ ταῦτα *τῇ ἀληθείᾳ* (=τοι) καὶ συνέβη νὰ παραμεληθῆ ὁ ἄνθρωπος ὑφ' ἡμῶν ἐν ᾧ δὲν εἶναι φαῦλος. § 10. Ἐν τούτοις ὅμως σὺ, ὦ Ἑρμῆ, ἀπέλθε *ταχέως* (=κατὰ τάχος) πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ παραλάβῃς τὸν Πλοῦτον [τὸν υἱὸν ταῦ Ἰασίωνος καὶ τῆς Δήμητρος]· *ἄς ὀδηγῆ* (: ἄς φέρῃ) δὲ μεθ' αὐτοῦ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν καὶ ἄς μείνωσιν ἀμφοτέροι πλησίον τοῦ Τίμωνος καὶ ἄς μὴ ἀπομακρυνθῶσι τόσον εὐκόλως, καὶ ἄν *κατ' ἐξοχὴν* (=ὅτι μάλιστα) ἕνεκα ἀγαθότητος ἐκ δευτέρου θελήσῃ νὰ ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς οἰκίας του. . Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων καὶ τῆς ἀχαριστίας, τὴν ὁ ποίαν ἀπέδειξαν πρὸς αὐτόν καὶ εἰς τὸ μέλλον μὲν θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ τιμωρηθῶσιν, ὅταν ἐπισκευάσω τὸν κεραυνόν· διότι εἶναι αὐτοῦ *συνειτριμμένοι* (=καταεγμένοι) καὶ ἀπεστομωμένοι δύο ἀκτῖνες, αἱ μεγαλύτεραι, ἀφ' οὔ χρόνου *ἐσχάτως* (=πρῶην) ἔρριψα τὸ ἀκόντιον μετὰ περισσοτέρου [τοῦ δέοντος] ζήλου κατὰ τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου, ὅστις προσεπάθει νὰ πείσῃ τοὺς ἀκροατὰς του (: τοὺς μαθητὰς του), ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ καθ' ὁλοκληρίαν δὲν ἔχομεν ὑπαρξίν τινα. Ἀλλὰ [κατὰ τὸν ἀκοντισμὸν] ἀπέτυχον μὲν ἐκείνου—διότι ἤπλωσεν ἄνωθεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα ὁ [μέγας] Περικλῆς [ὁ καὶ ὁ μαθητὴς του, ὁ ἀπαλλάξας αὐτὸν καὶ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης κατὰ τὴν ἐπ' ἀσεβείᾳ κατηγορίαν του]—ὁ δὲ κεραυνὸς *καταπεσὼν* (=κραγείς) πλησίον εἰς τὸν *ναὸν τῶν Διοσκούρων, οἷνες καὶ ἄνακες*—*ἄνακες-ἐκαλοῦντο* (=Ἀνακεῖον) καὶ ἐκείνον κατέκαυσε καὶ αὐτὸς ὁ κεραυνὸς *σχεδὸν* (=ὀλίγου δεῖν) συνειτρίβη περὶ τὸν βράχον [ἐφ' οὔ τὸ Ἀνακεῖον]. Πλὴν ἰκανὴ ὡς *τόσον* (=ἐν τοσοῦτῳ) θὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς [τοὺς φίλους τοῦ Τίμωνος] τιμωρία καὶ τοῦτο, [τὸ] ἐὰν δηλ. βλέπωσι τὸν Τίμωνα νὰ εἶναι ὑπέρπλοτος.

§ 11. ΕΡΜΗΣ. Ὅπόσον συντελεστικὸν ἦτο νὰ φωνάζῃ [ὁ

Τίμων] μεγαλοφώνως και τὸ νὰ εἶναι ὀχληρὸς και αὐθάδης. Οὐ-
 χί εἰς μόνους τοὺς ἀγορευόντας ἐν τοῖς δικαστηρίοις (: τοὺς
 δικηγόρους) τοῦτο εἶναι χρήσιμον, ἀλλὰ και εἰς τοὺς ζητοῦντάς
 τι μετὰ παρακλήσεων [παρὰ τῶν θεῶν]' ἰδοὺ τοῦλάχιστον ἀλη-
 θῶς τῶρα ἀμέσως (=αὐτίκα) ἐξ [ἄνδρος πενεστάτου] πολὺ
 πλούσιος θὰ καταστῆ ὁ Τίμων, διότι ἐφώνηξε δυνατὰ και διότι
 μετ' ἐλευθεροστομίας (δρῦθὰ κοφτὰ) ἐξεφράσθη (=παρη-
 σιασάμενος) ἐν τῇ εὐχῇ του και διότι ἔστρεψε πρὸς ἑαυτὸν τὴν
 προσοχὴν τοῦ Διὸς· ἐὰν δὲ σιωπηλῶς ἔσκαπτεν ἔσκυμμένος, ἀκόμη
 θὰ ἔσκοπτε παρρημελούμενος.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Ζεῦ, δὲν δύναμαι νὰ ἀπέλθω
 πρὸς αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, [δὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτόν], ὦ Πλοῦτε,
 ὅσους ἔχεις εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὰς ἀπαιτούμενας ἀ-
 γαθὰς ιδιότητας (=ἄριστε) και μάλιστα ἐνῶ ἐγὼ σὲ διέταξα;

§ 12. ΠΛΟΥΤΟΣ. [Δὲν δύναμαι νὰ ἀπέλθω πρὸς αὐτόν, ὦ
 Ζεῦ], διότι μὰ τὸν Δία ἐφέρετο ὑβριστικῶς πρὸς ἐμὲ (: με κα-
 κομεταχειρίζετο) και [με] ἔφερον (ἔρριπτεν) ἔξω [τῆς οἰκίας]
 (=ἐξεφόρει) και εἰς πολλὰ [μέρη με] κατεκερμάτιζε(διήρει) και
 μάλιστα ἐνῶ ἤμην πατρικὸς φίλος αὐτοῦ και σχεδὸν (=μονο-
 νοῦχι) μὲ ἐξεδίωκεν ἐκ τῆς οἰκίας [του] μὲ δικράνια(=δικράνοις)
 καθὼς ἀκριβῶς οἱ πετῶντες μακρὰν μετ' ἀποστροφῆς τὸ πῦρ ἐκ
 τῶν [δακτύλων] τῶν χειρῶν [ἔταν καῶσι]. Νὰ ἀπέλθω λοιπὸν
 ἐκ δευτέρου ἵνα παραδοθῶ εἰς τοὺς παρασίτους (ἦτοι τοὺς ἔ-
 χοντας ἐλευθέρην τράπεζαν καθ' ἣν ἐβωμολόγουν και παντοίας
 εὐτραπείας ἔπραττον πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν δαιτυμόνων) και εἰς
 τοὺς κόλακας και εἰς τὰς ἐταίρας; ὦ Ζεῦ, ἀποστελλέ με πρὸς ἐκεί-
 νους, οἵτινες θὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀξίαν τῆς δωρεᾶς, πρὸς ἐκείνους
 οἵτινες θὰ [με] περιποιηθῶσιν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔχω ὑπό-
 ληψιν και εἶμαι περιπόθητος· οὗτοι δὲ οἱ [ἀδηφάγοι] γλάροι ἄς
 συζῶσι μετὰ τῆς Πενίας, τὴν ὁποίαν προτιμῶσιν ἀπὸ ἐμὲ και ἀ-
 φοῦ λάβωσι παρ' αὐτῆς δεφθέρην και δίκελλαν, ἄς ἀρέσκωνται
 νὰ κερδίζωσιν (ἀπολαύωσιν) πλήρεις μόχθων τέσσαρας ὀβολοὺς
 [οὔτοι], οἵτινες ἀμελῶς παραχωροῦσι δεκαταλάντους δωρεᾶς.

§ 13. ΖΕΥΣ. Δὲν θὰ πράξῃ πλέον πρὸς σε ὁ Τίμων καμμίαν τοιαύτην [ἀνοησίαν], διότι ἡ δίκηλα μεγάλως *ἔχει νοουθετήσει αὐτὸν* (= πεπαιδαγωγῆκεν = νενουθέτηκεν) ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἔχει καθ' ὀλοκληρίαν τὸ αἴσθημα τοῦ κόπου κατὰ τὴν ὁσφῦν, ὅτι πρέπει νὰ προτιμήσῃ σε ἀντὶ τῆς πενίας. Σὺ ὅμως βεβαίως μοι φαίνεσαι ὅτι εἶσαι πολὺ *μεμψίμοιρος* (παραπονιάρης), ὅστις τώρα μὲν κατηγορεῖς τὸν Τίμονα, διότι ἀνοίξας τὰς θύρας εἰς σέ, *ἄφινε* (ἐπέτρεπε) *νὰ περιέρχῃσαι* (περιφέρῃσαι) ἐλευθέρως οὔτε κλείων σε ἔξω [τῆς οἰκίας] οὔτε κυριεύομενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ζηλοτυλίας [ὥστε νὰ σε κλείῃ ἐντὸς]· ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἠγανάκτεις ἐναντίον τῶν πλουσίων, λέγων ὅτι ἦσο κεκλεισμένος ἀσφαλῶς μέσα εἰς τὸν οἶκον ὑπὸ τοὺς [σιδηροῦς ἢ ξυλίνοὺς] *μοχλοὺς* (ἀμπάρας) καὶ ὑπὸ τὰς κλειδας καὶ ὑπὸ τὰ *δυνατὰ σφραγίσματα* (ἢ: τὰ ἐκτυπώματα τῶν σφραγίδων) [εἰς τοιοῦτον τρόπον], *ὥστε* (= ὡς) μηδὲ νὰ εἶναι δυνατόν *νὰ σκύψῃς* πρὸς τὰ ἔξω [τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου] ἵνα ἴδῃς καλλίτερον τὸ φῶς. Ταῦτα λοιπὸν μετὰ ὀδυρμῶν ἔλεγες πρὸς ἐμέ, ἐπαναλαμβάνων ὅτι ἐκινδύνευες νὰ ἀποπνιγῆς ἐν τῷ σκότει τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ· καὶ διὰ τοῦτο ἐφαίνεσο εἰς ἐμὲ ὠχρὸς καὶ γεμάτος ἀπὸ συλλογισμὸν, *ἔχων συνεσταλμένους* (= συνεσπακῶς) τοὺς δακτύλους *κατ' ἀκολουθίαν τῆς συνηθείας τῶν λαγαριασμῶν* (ἢ: ἐκ τῆς λογιστικῆς συνηθείας) καὶ ἀπειλῶν ὅτι θέλεις δραπετεύσει ἀπ' αὐτῶν, ἐὰν ἤθελες εὖρει κατάλληλον περίστασιν· καὶ *ἐν γένει* (= καὶ ὅπως) τὸ πρᾶγμα σοὶ ἐφαίνετο [ὅτι *ἦτο* (= ὄν)] καθ' ὑπερβολὴν φοβερὸν νὰ διάγῃς παρθενικὸν βίον, καθὼς ἀκριβῶς ἡ Δανάη ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἄκρισιου [κεκλεισμένος] ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ μορφωνόμενος *ὑπὸ λίαν προσεκτικῶν (αὐστηρῶν)* (= ὑπ' ἀκριβέσι) καὶ παμπονήρων παιδαγωγῶν, διηλ. τοῦ *Τόκου* καὶ τοῦ *Δογαριασμοῦ*.

§ 14. Ἐλεγες λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ πράττουσι *παράλογα* (παράδοξα) ἀγαπῶντες μὲν [σε] καθ' ὑπερβολὴν, μὴ τολμῶντες δέ, ἐν ᾧ ἦτο δυνατόν, νὰ σε ἀπολαύσωσιν, οὐδὲ *αφοβῶς* (= ἐπ' ἀδείας) κάμνοντες χρῆσιν τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας των, ἂν καὶ εἶναι τοῦλάχιστον κύριοι, ἀλλὰ νὰ φυλάττωσιν *ἀγρυπνοῦντες* (= ἐ-

γορηγορότας), ἔχοντες ἔστραμμένα τὰ βλέμματά των *χωρίς νά τὰ ἀνοιγοκλείωσι* (=ἀσκαρδαμυκτί) *εἰς τὸ σῆμα* (: τὸν τύπον δηλ. τῆς σφραγίδος) καὶ τὸν μοχλόν, νομίζοντες ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οὐχὶ τὸ *νά δύνανται* (=ἔχειν) αὐτοὶ νά σε ἀπολαύσωσιν, ἀλλὰ τὸ νά μὴ καθιστῶσι κανένα ἄλλον μέτοχον τοῦ νά σε ἀπολαύσῃ, καθὼς ἢ ἐν τῇ φάτνῃ [εὐρισκομένη] κίων, ἥτις μῆτε αὐτὴ τρώγει ἐκ τῶν [παρατεθειμένων] κριθῶν, μῆτε εἰς τὸν πεινῶντα ἵππον ἐπιτρέπει τοῦτο. Καὶ πρὸς τούτοις βεβαίως καὶ ἐνέπαιζες αὐτούς, διότι ἔκαμνον *φειδῶ* (οἰκονομίαν) [σοῦ], καὶ [σέ] διεφύλαττον [ἐν τοῖς χρηματοκιβωτίοις] καὶ *τὸ παραδοξότατον* (=τὸ καινότατον) διότι *ἐξηλοτύπουν* (ἐφθόνου) ἑαυτοὺς καὶ διότι ἠγνόουν ὅτι κατηραμένος τις δοῦλος τῆς οἰκίας ἢ οἰκονόμος ἢ παιδαγωγὸς *σιγὰ σιγὰ εἰσχωρήσας χωρίς νά ἐννοηθῆ* (=ὑπεισιῶν λαθραίως)[ἐν τῇ οἶναποθήκῃ]θὰ *μεθύσκειται*:(θὰ φουσκώσῃ με κρασί =ἐμπαροινήσει) ἀφίνων τὸν ἀποτρόπαιον καὶ *τραχύν* (μὴ ἀξιαγάπητον) δεσπότην νά ἀγρουπῆ ὑπολογίζων τοὺς τόκους κοντὰ εἰς *ἀσθενῶς λάμπον* (θαμπόν) καὶ μικρὸν στόμα ἔχον *λυχνίδιον* καὶ διψαλέον *θρυαλλίδιον* (φτυλί). Πῶς λοιπὸν δὲν [εἶναι] ἄδικα ταῦτα, πρότερον μὲν ἐκεῖνα τὰ παράπονα νά παρπονῆσαι, τῶρα δὲ νά μέμφησαι τὸν Τίμωνα διὰ τὰ ἐναντία ;

§ 15. ΠΛΟΥΤΟΣ. *Καὶ ὁμως* (: καὶ μ' ὅλα ταῦτα=καὶ μὴν) ἐὰν βεβαίως ἤθελες ἐξετάζει τὸ ἀληθές, θὰ σοὶ φανῶ ὅτι ἀμφοτέρω κάμνω οὕτως ὥστε νά στηρίζωνται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον· διότι *καὶ ἡ λειαν αὐτῆ ἐλευθερία* (ἡ χαλαρότης, τὸ ἀχαλίνωτον, ἡ ἀκολασία) (=τὸ πᾶν τοῦτο ἀνεϊμένον) τοῦ Τίμωνος δύναται νά θεωρηθῆ εὐλόγως *καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ* (=ὡς πρὸς ἐμέ) ὡς ἀμέλεια καὶ οὐχὶ ὡς εὐμένεια· καὶ ἐκεῖνους πάλιν οἵτινες [με] φυλάττουσι διὰ [διπλῶν] θυρῶν ἐν τῷ σκότει, ὅπως μὲ καταστήσωσι καχύτερον καὶ χονδρότερον καὶ πολὺ ὀγκώδη [καὶ] πολὺ φροντίζοντας [περὶ ἐμοῦ] *χωρίς νά ἐγγίξωσιν αὐτοὶ [ἐμέ] καὶ χωρίς νά [με] φέρωσιν ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς, ἵνα μὴ με ἴδῃ τις* (: ἵνα μὴ παρατηρηθῶ ὑπό τινος), ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἀνόητοι καὶ *ἐγώσται* (ἀλαζόνες), διότι καίτοι οὐδεμίαν ἀδικίαν προυξένουν πρὸς αὐτούς, μὲ κατεσάπιζον ὑποκάτω εἰς τοσαῦτα δεσμά, *χωρίς νά*

γνωρίσωσιν ὅτι μετ' ὀλίγον [χρόνον] θὰ ἀπέλθωσιν [τοῦ κόσμου
τούτου] ἀφίνοντές με εἰς ἄλλον τινὰ ἀπὸ τοὺς καλοτύχους.

§ 16. — Οὐτε λοιπὸν ἐκείνους [τοὺς φυλακίζοντάς με] ἐπαινῶ
οὔτε τούτους τοὺς λίαν προθύμους νὰ [με] δαπανῶσιν, ἀλλ' [ἐ-
παινῶ]. ἐκείνους οἵτινες προσθέτουσιν εἰς τὸ πρᾶγμα μέτρον, ὅπερ
εἶναι ἄριστον καὶ μήτε ἐκείνους οἵτινες θὰ με ἀπαρηθῶσιν ἐντε-
λῶς, μήτε ἐκείνους οἵτινες θὰ ἀδιαφορήσωσι καθ' ὀλοκληρίαν [ἐ-
παινῶ]. Διότι σκέφθητι, ὦ Ζεῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ Διὸς (ἡ φράσις
εἶναι δηλ. κομικῶς εἰρημένη) [τὸ ἔξης]: ἔάν τις, ἀφοῦ νυμφευθῆ
νομίμως γυναῖκα νέαν καὶ ὠραίαν, μήτε ἤθελε φυλάττει αὐτήν
[ἀπὸ τῶν ἐρωτύλων] μήτε ἤθελε δείκνυται [πρὸς ταύτην] καθ' ὀ-
λοκληρίαν ζηλοτύπος, ἐπιτρέπων (: δίδων τὴν ἄδειαν) [εἰς αὐ-
τήν] καὶ νὰ πηγαίῃ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἤθελεν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ
ἡμέρας καὶ νὰ συναναστρέφεται μετ' ἐκείνων οἵτινες θελοῦσι [τὴν
συναναστροφὴν ταύτης]. ἵνα δὲ εἶπω καλλίτερον (= μᾶλλον δὲ
ἐπανορθ.) ὁ ἴδιος ἤθελεν ὀδηγήσει αὐτήν, ἵνα καταστῆ μοιχαλῖς
ἀνοίγων τὰς θύρας [τοῦ οἴκου τῆς διαφθορᾶς] καὶ προ-
αγωγὸς (ρουφιᾶνος) γινόμενος (= καὶ μαστροπέων) καὶ
πάντας [τοὺς διαβάτας] καλῶν, ἵνα συννευθῶσι μετ' αὐτῆς,
ἄρα γε ὁ τοιοῦτος [σύζυγος] ἤθελε φανῆ ὅτι αἰσθάνεται ἔ-
ρωτα [πρὸς αὐτήν]; Δὲν δύνασαι σὺ βεβαίως, ὦ Ζεῦ, ὁ πολ-
λάκις ἔρωτα αἰσθανθεῖς [πρὸς ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς γυναῖκας].
νὰ εἶπης τοῦτο [τὸ ὅτι δηλ. ὁ τοιοῦτος μαστροπὸς σύζυγος
αἰσθάνεται σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὴν σύζυγόν του].

§ 17. — Ἐάν δέ τις τὸν ἴδιον (= ἔμπαλιν), ἀφοῦ παρὰ λάβῃ
νομίμως εἰς τὴν οἰκίαν [του] ἐλευθέρην [καὶ οὐχὶ δούλην] γυ-
ναῖκα ἵνα γεννήσῃ γνησίους παῖδας, οὗτος δὲ μήτε ὁ ἴδιος
ἤθελεν ἐπιλαμβάνεται αὐτῆς (: ἤθελεν ἐγγίσει αὐτήν), ἐν ᾧ
εἶναι ὄριμος γάμου καὶ εὐδειδῆς παρθένος μήτε ἤθελε ἀποτρέ-
πει εἰς ἄλλον νὰ στρέφῃ [πρὸς ταύτην] τὰ βλέμματά [του] ἄ-
καρπον δὲ καὶ ἄνεκον ἀφοῦ κατακλείσῃ [ἐν τῷ οἴκῳ του] ἤθελε
φυλάττει αὐτήν παρθένον καὶ μάλιστα ἐνᾧ δυσχυρίζεται ὅτι τὴν
ἀγαπᾷ θεαμῶς καὶ ἐνᾧ φανερὸς γίγνεται [ὅτι ἀγαπᾷ αὐτὴν
σφοδρῶς] ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου (κυρ. ἀπὸ τοῦ

χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος) καὶ ἀπὸ τῆς [ἐξ ἔρωτος] ἐξαφανισ-
μένης—τηκομένης—σαρκὸς καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸς κόγχας βυθισθέν-
των ὀφθαλμῶν, εἶναι δυνατὸν [λέγω] ὁ τοιοῦτος νὰ μὴ φαίνη-
ται *ὅτι εἶναι φρενοπαθῆς* (ὅτι παραφέρεται), ἐνῶ πρέπει νὰ
γεννᾷ παιδιὰ καὶ νὰ ἀπολαύῃ [τῶν δικαιωμάτων] τοῦ γάμου, ἀ-
φίνων νὰ καταμαραινῆται τόσον εὐπρόσωπος καὶ ἀξιαγάπητος
κόρη καὶ τρέφων αὐτὴν καθ' ὅλον τὸν βίον της ὡς ἱέρειαν χάριν
τῆς τοῦ νόμου εἰσαγαγούσης [διὰ τῆς γεωργίας, τῆς πρώτης
ταύτης αἰτίας τῆς πολιτικῆς κοινωνίας] [*Δήμητρος*]; Διὰ ταῦ-
τα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀγανακτῶ, διότι ὑπὸ τινων μὲν κατὰ τρόπον
περιφρονημένον κακομεταχειρίζομαι καὶ *καταδαπανῶμαι* (κυρ. :
ἀπλήστως καταβροχθίζομαι, καταδαπανῶμαι) καὶ ἐξαντλοῦμαι, ὑπό
τινων δὲ [διότι] εἶμαι δεδερμένος κατὰ τοὺς πόδας μὲ πέδας, κα-
θὼς ὁ [διὰ τοῦ καυστηρίου] ἐστιγματισμένος δραπέτης [δοῦλος].

§ 18. ΖΕΥΣ. Διατί λοιπὸν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; [Καὶ λέ-
γω τοῦτο], διότι ἀμφοτέρω τιμωροῦνται ὡς ἐμπρέπει, ἄλλοι μὲν
μένοντες καθὼς ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ
στόμα, χάσκοντες [μετ' ἀνυπομονησίας] μόνον πρὸς ἀπόλαυσιν
τοῦ χρυσοῦ, ἄλλοι δὲ καθὼς ὁ [τῆς Σαλμυδησοῦ τῆς Θοράκης βα-
σιλεὺς] Φινεὺς [ὁ διὰ τὴν τύφλωσιν τῶν υἱῶν του ὑπὸ τῶν θεῶν
τιμωρηθεὶς διὰ τῶν ἀρπυιῶν] βλέποντες ἀρπαζομένην τὴν τροφήν
ἀπὸ τοῦ φάρυγγος ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν. Ἄλλὰ ὕλαγε πρὸς τὸν
Τίμωνα, διότι μέλλεις νὰ εὖρης αὐτὸν ἤδη παρὰ πολὺ συνετώ-
τερον.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Πότε τῇ ἀληθείᾳ ἐκεῖνος *θὰ παύσῃ*, καθὼς ἐκ
τροπημένου κοφίνου, προτοῦ ἐγὼ χυθῶ καθ' ὀλοκληρίαν ἐντός,
[τοῦ κοφίνου] *νὰ μὲ ἐξαντλῇ ἐσπευσμένως* (=κατὰ σπου-
δὴν), θέλων νὰ προλάβῃ *τὸν κατακλυσμὸν* (: τὴν ὑπερεκχείλισιν
=τὴν ἐπιρροὴν) μήπως, ἀφοῦ καθ' *ὑπερβολὴν* (: ὑπερμέτρως
=ὑπέραντλος) κάμω *εἰσβολὴν* (ἐπιδρομὴν) ἐπικαλύψω] διὰ τῆς
ὑπερεκχείλισεως [δικὴν ποταμοῦ] αὐτόν; Ὡστε νομίζω *ὅτι ἐγὼ*
θὰ φέρω (κυβαλῶ) ὕδωρ [ἵνα ρίψω αὐτὸ] εἰς τὸν [ὄνομαστὸν]
πίθον τῶν Δαναίδων καὶ *ὅτι ματαίως ἀντιλῶν θὰ ἐπιχειρῶ νὰ*
γεμίζω [αὐτόν] (=ἐπαντλήσειν) *τοῦ ἀγγείου* (: τοῦ πίθου=

τοῦ κύτους) μὴ ἐμποδίζοντος [τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος], ἀλλὰ, πρὶν ἢ χυθῆ ἔντος [τοῦ πίθου], σχεδὸν τοῦ ἐπιχυνομένου (= τοῦ ἐπιρρέοντος) μέλλοντος νὰ χυθῆ (ἐξαφανισθῆ) ἕξω· τόσον εὐρύτερον [εἶναι] τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν ἀνοιγμα τοῦ πίθου καὶ ἡ ἐκροὴ ἐλευθέρα (ἀνεμπόδιστος).

§ 19. ΖΕΥΣ. Λοιπὸν ἐὰν [ὁ Τίμων] δὲν θὰ φροντίσῃ νὰ ἐμφράξῃ τὸ χάσμα τοῦτο καὶ εἰς τὸ ἀπαξ γενόμενον ἀνοικτὸν [μέρος]. ἀφοῦ σὺ ἐν βραχεῖ [χρόνῳ] χυθῆς ἕξω, θὰ εὖρη εἰκόλως πάλιν τὴν διφθέραν καὶ τὴν δικέλλαν εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ πίθου. Ἄλλ' ἀπέλθετε τώρα καὶ κάμνετε αὐτὸν πλούσιον· σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, ἔχε ὑπ' ὄψει σου ἐπανερχόμενος νὰ ὀδηγήτῃς πρὸς ἡμᾶς τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης [τῆς Σικελίας]. Ἰνα, ἀφοῦ ὀξύνωσι διὰ τῆς ἀκόνης τὸν κερυνδόν, ἐπισκευάσωσιν [αὐτόν]· διότι ἤδη βεβαίως θὰ λάβωμεν ἀνάγκην αὐτοῦ ἠκονημένου [πρὸς ὄλεθρον τῶν ἀμαρτανόντων].

§ 20 ΕΡΜΗΣ. Ἄς προχωρήσωμεν, ὦ Πλοῦτε, [ἵνα ταχέως φθάσωμεν πρὸς τὸν ἐν ταῖς ὑπωρεῖαις τοῦ Ὑμηττοῦ Τίμωνα]. [Ἄλλὰ] τί εἶναι τοῦτο [ὅπερ βλέπω]; Χωλαίνεις [κατὰ τοὺς πόδας]. Εἶχες διαφύγει τὴν προσοχὴν μου, ὦ ἕξ εὐγενῶν καταγόμενε, ὅτι ἦσο ὄχι μόνον τυφλός, ἀλλὰ καὶ χωλός.

ΠΑΟΥΤΟΣ. Δὲν [συμβαίνει] πάντοτε τοῦτο [εἰς ἐμέ, νὰ χωλαίνω δηλ.], ὦ Ἐρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπέλθω πρὸς τινα ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ Διός, δὲν ἠξεύρω πῶς γίνομαι ἀργοκίνητος καὶ χωλός κατὰ τοὺς δύο [πόδας τοσοῦτον], ὥστε (= ὡς) μόλις νὰ φθάσω εἰς τὸ τέρμα [μετὰ λάρροδον πολλοῦ χρόνου], ἀφοῦ γηράσῃ πρότερον ἐνίοτε ἐκεῖνος ὅστις περιέμενε [τὴν ἀρωγὴν μου]· ὁπόταν δ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπομακρυνθῶ [τοῦ πρὸς ὃν ἀπεστάλην], θὰ ἴδῃς [ἐμέ] πτερωτὸν πολὺ ταχύτερον ἀπὸ τὰ ὄνειρα· ἅμα λοιπὸν ἔπεσε [κάτω] τὸ πρὸ τῆς ἀφειτηρίας τοῦ σταδίου σχοινίον [τῆ ἔνεργεία τῶν πρὸς τοῦτο ἐπιτετραμμένων, καθ' ἣν στιγμὴν ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως τῶν σταδιοδρομούντων] καὶ ἐγὼ [ὁ ταχύτατος δρομεὺς] ἀνακηρύσσομαι εὐθύς μετ' ὀλίγον (= ἤδη) [ὑπὸ τῶν Ἑλληνοδικῶν διὰ τοῦ κήρυκος] νικη-

της, διότι ὑπερεπήδησα τὸ στάδιον χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν ἐνίοτε οἱ θεαταὶ [λόγω τῆς μεγάλης ταχύτητος].

ΕΡΜΗΣ. Ταῦτα τὰ ὅποια λέγεις δὲν εἶναι ἀληθῆ· ἐγὼ τοῦλάχιστον βεβαίως δύναμαι νὰ σοὶ ἀπαριθμήσω πολλούς, οἵτινες χθὲς μὲν δὲν εἶχον οὐδὲ ἓνα ὀβολόν, ὥστε νὰ ἀγοράσωσι σκηνίον [δι' οὗ νὰ ἀποπνίξωσιν ἑαυτούς], σήμερον δὲ αἴφνης [οὗτοι] πλούσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς [όντες] ἐξέρχονται ἐποχούμενοι ἐπὶ ἄρματος συρομένοι ὑπὸ ζεύγους λευκῶν ἵππων, εἰς τοὺς ὀποίους οὐδὲ ὄνος τοῦλάχιστον ὑπῆρξέ ποτε μέχρι τοῦδε. Καὶ ὁμως μὲ πορφυρᾶ ἱμάτια [δίκην βασιλέων] καὶ μὲ χρυσοῦς δακτυλίους ἐν τοῖς χερσὶ (=καὶ χρυσόχειρες) περιέρχονται χωρὶς οὐδὲ οἱ ἴδιοι νὰ πιστεύωσι, νομίζω, [ὅτι] εἶναι πλούσιοι ἐκτός (=ὅτι μὴ) κατ' ὄναρ.

§ 21. ΠΛΟΥΤΟΣ. Διάφορον (ἀλλοῖον=ἕτεροῖον) εἶναι τοῦτο, ὡς Ἐρμῆ, καὶ δὲν βαδίζω τότε διὰ τῶν ποδῶν μου, οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀποστέλλει με πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ὁ Πλούτων, διότι πράγματι κοὶ αὐτὸς εἶναι χαριστὴς τοῦ πλοῦτου καὶ μεγάλα καὶ πλούσια δῶρα κάμνει. Κάμνει τοῦλάχιστον φανερόν [τοῦτο, τὸ ὅτι δηλ. εἶναι πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος] καὶ διὰ τοῦ ὀνόματός [του]. Ὅταν λοιπὸν παρουσιασθῇ ἀνάγκη νὰ μεταφερθῶ ἐγὼ ἀπὸ [τῆς κατοικίας] ἐτέρου [κυρίου] πρὸς τὴν κατοικίαν ἄλλου, ἀφοῦ μὲ τοποθετήσωσι μέσα εἰς κηρωτὸν πίνακα, ἐφ' οὗ ἐγράφετο ἡ διαθήκη (=ἔς δέλτον) καὶ ἀφοῦ σφραγίσωσι [τοῦτον τὸν κηρωτὸν πίνακα] ἐπιμελῶς, μεταφέρουσιν, ἀφοῦ μὲ ἐγείρωσι, μετὰ ταχύτητος (=φοράδην) καὶ ὁ μὲν νεκρὸς [καὶ τέως κύριός μου] εἶναι ἐκτεθειμένος ἐν σκοτεινῇ τινι γωνίᾳ τῆς οἰκίας σκεπασμένος διὰ πεπαλαιωμένης ὀδοῦ [οὕτως ὥστε αἴτη νὰ ἐκτείνεται] ὑπεράνω τῶν γονάτων (ἦτοι: καὶ ταύτης μικρᾶς οὔσης) δι' ὃν αἱ γαλαὶ φιλονικεῖσι πρὸς ἀλλήλας [ἵνα ἐκάστη τούτων γένηται κυρία τῆς βορᾶς τούτου] (: περιζήτητος εἰς τὰς γαλαῶς=περιμάχητος ταῖς γαλαῖς), ἔμὲ δὲ περιμένουσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ οἱ ἐλπίσαντες ἐπ' ἐμὲ (=οἱ ἐπελπίσαντες) μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, καθὼς βέβαια [περιμένουσι] οἱ τρίζοντες—ταιρίζοντες—νεοσσοὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς πετῶσαν [μηνύρα των] χελιδόνα.

§ 22. Ὄταν δὲ ὁ τύπος τῶν σφραγίδων ἀφαιρεθῆ καὶ ἡ [περιβάλλουσα τὸν κηρωτὸν πίνακα] ἐκ λίνου κλωστή κοπῆ δι' ἔντομης καὶ ὁ κηρωτὸς πίναξ ἀνοιχθῆ καὶ γνωστοποιηθῆ διὰ κήρυκος ὁ νέος μου κύριος, ἦτοι συγγενής τις ἢ κόλαξ ἢ κίναιδος (ἄσελγής) ὑπηρέτης τιμώμενος ἐκ τοῦ χρόνου *ὅτε ἦτο ἀντικείμενον ἔρωτος* (ἔρωμένος) (=ἐκ παιδικῶν), ἔχων ἀκόμη ὀλίγον ἐξυρισμένην τὴν σιαγόνα, μεγάλην τὴν ἀμοιβὴν *ὁ ἐκλεκτός!* (=ὁ γενναῖος) *κερδίσας* (=ἀπολαβὼν) εἰς ἀμοιβὴν τῶν ποικίλων καὶ παντὸς εἶδους ἡδονῶν, τὰς ὁποίας ἤδη *παρηβηκῶς* (: ἔξω τῆς ἀκμαίας ἡλικίας ὧν) παρέσχεν εἰς αὐτὸν [τὸν ἤδη ἀποθανόντα κύριον]· ἐκεῖνος μὲν ὅστιςδὴποτε τέλος πάντων ἠθέλεν εἶναι, ἀφοῦ ἀρπάσῃ με μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν διαθήκην, τρέχει φέρων [πρὸς τὸν οἶκόν του] μετονομασθεῖς [ἤδη διὰ τινος ὀνόματος ἐλευθέρου:] Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος ἢ Πρωτάρχος, ἀντὶ τοῦ τέως [τοιούτου δουλικῆ ὀνόματος] Πυρρίου ἢ Δρόμωνος ἢ Τιβείου, ἀφίνων τοὺς ἐπὶ ματαίῳ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἐκείνους τοὺς [συγγενεῖς τοῦ ἀποβιώσαντος] νὰ κυττάζωσιν ἀλλήλους, οἵτινες ἔχουσιν ἀληθῆς τὸ πένθος, ὁποῖος τοὺς διέφυγεν *ὁ θύνηος* (: ἡ παλαμίδα) ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἀλευτικῆ δικτύου, ἀφοῦ κατέπιε πολὺ δόλωμα.

§ 23. *Ὀῦτος* δὲ [ὁ κληρονόμος δοῦλος] αἰφνιδίως *καὶ μετὰ σπουδῆς* (=ἀθρόως) ἐπελθὼν πρὸς ἐμέ, *ἄνθρωπος ἀγροίκος* (: μηδεμίαν ἔχων καλλισθησίαν) καὶ *ἀνόητος* (: χονδροκοπιό, μωρός=παχύδερμος), ἐνῶ ἀκόμη [διότι μόλις ἐγένετο πλούσιος] ἀνατριχιάζει τὰ σιδηρὰ πέδικλα [δι' ὧν οἱ δοῦλοι περιεβάλλοντο τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας πρὸς τιμωρίαν ἢ ἐκ φόβου δραπετεύσεως], καὶ ἐὰν ἠθέλε τις πλήξῃ αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος *ἀνευ αἰτίας* (ἀσκόπως=ἄλλως) διερχόμενος πλησίον [ἢ ἔμπροσθέν] του, ἐνῶ ὠρθοῦ τὰ ὦτα [ἐκ τοῦ κρότου τοῦ μαστιγίου] καὶ ἐνῶ προσεκύνει τὸ *οἰκοδόμημα*, ἐν ᾧ εἰσιν *τοποθετημένοι οἱ χειρόμυλοι* [καὶ ἐν ᾧ ἐκίνουν αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀναγκαστικῶς πρὸς ἔκτισιν ποινῆς οἱ δοῦλοι] καθὼς βέβαια τὸ ἐν Ἀθήναις ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος καὶ τὸ τῶν Διοσκούρων (= τὸ Ἀνάκτορον), [ἤδη κάτοχος γενόμενος τῆς κληρονομίας] δὲν

εἶναι ὑποφερτός εἰς τοὺς συναπαντῶντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐλευθέρους ὑβρίζει καὶ τοὺς [πρότερον] συνδούλους μαστιγώνει κάμων ἀποπείρας ἐὰν καὶ εἰς αὐτὸν [καθὼς πρότερον εἰς τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην] ἐπιτρέπωνται τὰ τοιαῦτα, μέχρις οὗτο ἢ ἀφοῦ θιφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας ποταπῆς φαύλου γυναικὸς (: ποταπῆς πόρνης) ἢ ἀφοῦ ἐπιθυμήσῃ τὴν διατροφήν ἵππων [χάριν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀρματοδρομιῶν] ἢ ἀφοῦ παραδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τοὺς κόλακας, οἷτινες ὀρκίζονται ὅτι ἀληθῶς (= ἢ μὴν) αὐτὸς μὲν εἶναι εὐμορφώτερος τοῦ [ἐκ Σύμης τῶν δωδεκανήσων υἱοῦ τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς Ἀγλαίας] Νιρέως [ὅστις ὑπῆρξεν εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ὁ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὠραιότατος πάντων τῶν Ἑλλήνων], ὅτι δὲ εἶναι μᾶλλον λεπτός τοὺς τρόπους ἀπὸ τὸν Κέκροπα ἢ τὸν [φιλόπατριν βασιλέα] Κόδρον, ὅτι δὲ εἶναι μᾶλλον νοήμων ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι δὲ εἶναι πλουσιώτερος δεκαεὶς ἑκατομμυρίων Κροίσων, ἐν βραχεῖ χρόνῳ ὁ ἐλεεινὸς σπαταλᾷ (= ἐκχείει) τὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορευῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ κακοθηριῶν συνηθροισμένα.

§ 24. ΕΡΜΗΣ. Λέγεις σχεδόν, ὡς νομίζω, αὐτὰ τὰ συμβαινόντα [καὶ ἐννοῶ πλήρως τοὺς λόγους σου]. Ἀλλὰ [δὲν ἐννοῶ τὸ ἐξῆς] ὁπόταν σὺ βαδίξῃς μὲ τοὺς ἰδίους σου πόδας, πῶς, ἐνῶ εἶσαι τόσον τυφλὸς, εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν [τὴν ἀγούσαν πρὸς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον, ὃν μέλλεις νὰ κάμνῃς πλούσιον]; Ἡ πῶς διακρίνεις ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἠθέλεν ἀποστελεῖ σε ὁ Ζεὺς, ἀφοῦ ἐγκρίνη ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι τοῦ νὰ ἔχωσι πλοῦτον;

ΠΛΟΥΤΟΣ. Νομίζεις δηλ. ὅτι ἐγὼ εὐρίσκω, ποῖοι εἶναι; Μὰ τὸν Δία, οὐδόλωσ [εὐρίσκω αὐτούς] [Διότι ἐὰν εὐρισκόν αὐτούς] δὲν θὰ προσηρόχημῃ εἰς τὸν [Ἀθηναῖον] Ἰππόνικον καὶ εἰς τὸν Καλλίαν καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἐκ τῶν Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἄξιους [ὄντας], ἐγκαταταλιπὼν τὸν [δίκαιον] Ἀριστείδην.

ΕΡΜΗΣ. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις, ὅταν ἀποσταλῆς πρὸς τινά;

ΠΛΟΥΤΟΣ. Βαδίξω τῆδε κακεῖσε περιφερόμενος ἄνω καὶ κάτω, μέχρις οὗ ἐμπέσω εἰς τινά χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω (: λεληθότως=λάθω· ὅρα Λεξ. ἀνωμάτων ὀρημάτων Ἰ. Ρώσση ἐν ὁ.

λανθάνω σημ. 2)· ἐκεῖνος δὲ ὅστις πρῶτος ἤθελε με συναντήσῃ κατὰ τύχην, ἀφοῦ φέρῃ με πρὸς ἑαυτὸν (εἰς τὴν οἰκίαν του) [μὲ] κατέχει ὡς κτῆμά του προσκυνῶν σὲ τὸν Ἑρμῆν διὰ τὸ ἀνέλπιστον τοῦ κέρδους του [ὅπερ νομίζει ὡς δῶρον σοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ κερδῶς καλεῖσαι καὶ τὸ δῶρον «Ἑρμαιοε»].

§ 25. ΕΡΜΗΣ. Δεινῶς λοιπὸν ἔχει ἀπατηθῆ ὁ Ζεὺς νομίζων ὅτι σὺ κάμνεις πλουσίους κατὰ τὴν ἀπόφασίν (θέλησίν) του (=κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν), ὅσους ἂν [ἐκεῖνος] νομίζῃ ἀξίους τοῦ νὰ εἶναι πλούσιοι;

ΠΛΟΥΤΟΣ. Καὶ πολὺ δικαίως [ἀπατᾶται], ὦ συνετέ, διότι οὗτος βεβαίως (=ὅς γε), ἂν καὶ γνωρίζῃ ὅτι εἶμαι τυφλός, μὲ ἀποστέλλει ἵνα προσπαθίσω νὰ εὔρω τόσον δυσεύρεστον πρᾶγμα (ἦτοι τοὺς πλουτεῖν ἀξίους) καὶ πρὸ πολλοῦ ἀφηνισθὲν ἐκ τῶν ἀνθρώπων (:ἐκ τοῦ κόσμου τούτου=ἐκ τοῦ βίου), τὸ ὁποῖον βεβαίως οὐδὲ ὁ [περίφημος διὰ τὴν ὀξυδέρκειαν καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν] Δυγκεὺς ἤθελεν ἀνακαλύψει εὐκόλως τόσον δυσδιάκρῖτον (κυρ. : ἀσθενῶς λάμπων=ἀμαυρόν) καὶ μικρὸν ὄν. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἐπειδὴ πράγματι οἱ μὲν τίμιοι εἶναι ὀλίγοι, οἱ δὲ φαῦλοι (κακοήθεις) πλείστοι, οἷτινες ἐξουσιάζουσι (:κατέχουσι =ἐπεχόντων) τὰ πάντα εἰς τὰς πόλεις, εὐκολώτερον προσπίπτω εἰς τοὺς τοιοῦτους περιερχόμενος [πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τιμίων] καὶ αἰχμαλωτίζομαι [ὡς τὰ ἄγρια ζῷα διὰ τῶν κυνηγετικῶν δικτύων] ὑπ' αὐτῶν.

ΕΡΜΗΣ. Ἔπειτα πῶς εὐκόλως φεύγεις, ὅταν ἐγκαταλίπῃς αὐτούς, ἂν καὶ δὲν γνωρίζεις τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ὁξυδερκής τότε κατὰ τινα τρόπον (=πῶς) καὶ μὲ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἀγρίους (ὕγρις) (=ἀγρίπους [ἔχων]) γίγνομαι πρὸς μόνην τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν τῆς φυγῆς.

§ 26. ΕΡΜΗΣ. Προσέτι λοιπὸν καὶ τοῦτο ἀποκρίθητι εἰς ἐμὲ, πῶς ἐνῶ εἶσαι τυφλός—διότι τὸ φέρει ὁ λόγος—καὶ πρὸς τούτοις [ἐνῶ εἶσαι] ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἔχεις τοσοῦτους ἔραστὰς ἐξαρτωμένους ἐκ τῶν δύο σκελῶν (ποδῶν) σου, ὥστε πάντες νὰ

ἔχωσι πρὸς σε ἔστραμμένα τὰ βλέμματα καὶ νὰ νομίζωσιν, ὅταν μὲν σὲ συναντήσωσιν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι εὐδαίμονες, ἐὰν δὲ ἤθελον ἀποτύχει [νά σε συναντήσωσι], νὰ μὴ ὑπομένωσι νὰ ζῶσι (ἢ : νὰ θεωρῶσι τὸν βίον ἀφόρητον); Διότι γνωρίζω τινὰς ὅχι ὀλίγους ἐξ αὐτῶν ὅτι ἦσαν τόσον ἀναίσθητοι πρὸς τὸν ἔρωτά σου, ὥστε καὶ εἰς πόντον ἔχοντα βαθείας καὶ μεγάλας κοιλοτήτας ἀφοῦ ἔφεραν ἑαυτούς, ἔρριψαν [εἰς τοῦτον] (ἐξ ἀποκρήμων βράχων), διότι ἐνόμιζον ὅτι περιεφρονοῦντο ὑπὸ σοῦ καθ' ὅτι οὐδὲ καθ' ὀλοκληρίαν (: παντάπασι=τὴν ἀρχὴν) ἐκύτταζες αὐτούς. Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ γνωρίζω καλῶς ὅτι ἤθελες παραδεχθῆ, ἐὰν κατὰ τι ἔχεις συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ σου ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἕξαλλοι ὡς οἱ [ιερεῖς τῆς ἐν Φρυγίᾳ θεᾶς Κυβέλης ἢ Ρέας] Κορύβαντες μανιωδῶς ἐπιθυμήσαντες τοιοῦτον ἔρωμένον.

§ 27. ΠΛΟΥΤΟΣ. Νομίζεις δηλ. ὅτι αὐτοὶ [οἱ ἄνθρωποι] βλέπουσιν [ἐμὲ] τοιοῦτον, ὅποιος εἶμαι, ἦτοι χολὸν ἢ τυφλὸν ἢ [ἔχοντα] ὅσα ἄλλα [κακά, ἀσχημίαι] πρὸς τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς ἐμέ.

ΕΡΜΗΣ. Ἄλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, [συμβαίνει τοῦτο], ἐκτὸς ἐὰν καὶ πάντες αὐτοὶ [οἱ ἔχοντες πρὸς σὲ ἔστραμμένα τὰ βλέμματα] εἶναι τυφλοί ;

ΠΛΟΥΤΟΣ. Δὲν [εἶναι] τυφλοί, ὦ ἐξοχώτατε, ἀλλὰ ἡ ἀγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵτινες βεβαίως τώρα ἐξουσιάζουσι τὰ πάντα, ρίπτουσιν ἐπάνω εἰς αὐτούς σκιάν· προσέτι δὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἵνα μὴ φαίνομαι καθ' ὀλοκληρίαν δύσμορφος, ἀφοῦ περιβληθῶ [κατὰ τὸ πρόσωπον] προσωπίδα τινὰ χρυσοκέντητον καὶ κεκοσμημένην μὲ πολυτίμους λίθους, καὶ ἐνδυθεὶς ποικιλόχρωμα [ἐνδύματα] συναντῶ τυχαίως αὐτούς· οὗτοι δὲ νομίζοντες ὅτι βλέπουσιν αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ κάλλους [καὶ οὐχὶ δηλ. τὸ προσωπίειον] (=αὐτοπρόσωπον τὸ κάλλος) αἰσθάνονται ἔρωτα [πρὸς ἐμέ] καὶ ἀποθνήσκουσι, διότι δέν με ἐπιτυγχάνουσι [λόγῳ πλάνης]. Διότι, ἐὰν βεβαίως τις, ἀφοῦ ἀπεγύμνωσε [με] ὀλοκληρον, ἤθελεν παρουσιάσει ἐμέ εἰς αὐτούς, [εἶναι] φανερόν ὅτι θὰ ἐσχημάτιζον κακὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ὅτι ἔχουσιν τὴν ὄρασιν ἐν

τηλικούτω βαθμῷ (: τόσον μεγάλω;=τὰ τηλικαῦτα) καὶ ὅτι ἐφῶσι πραγμάτων μὴ ἀξιαγαπήτων καὶ δυσμόρφων.

§ 28. ΕΡΜΗΣ. Τί λοιπὸν εἶναι [τὸ αἷτιον] ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πλουτεῖν ἀφικνούμενοι καὶ ἐν αὐτῷ πλέον εὐρισκόμενοι καὶ τὴν προσωπίδα αὐτοὶ οἱ πλουτοῦντες περιβαλλόμενοι δεινῶς ἀπατώνται εἰσέτι καὶ ἐάν τις ἐπεχείρει νὰ ἀποστερήσῃ ἀπ' αὐτοῦ; [τὸ προσωπεῖον], ταχύτερον ἢ θέλεν ἀφήσει νὰ χαθῆ ἢ κεφαλὴ των ἢ ἡ προσωπίς; Διότι βεβαίως δὲν εἶναι εὐλογον καὶ τότε νὰ ἀγνοῶσιν αὐτοὶ ὅτι ἡ ὠραιότης εἶναι ἐπίπλαστος (: ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κεχρισμένη), ἀφοῦ βλέπωσι τὰ πάντα ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Πάμπολλα, ὦ Ἐρμῆ, [εἶναι τὰ αἷτια τὰ ὁποῖα] καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν συμπράττουσι μετ' ἐμοῦ.

ΕΡΜΗΣ. Ποῖα [εἶναι ταῦτα; Εἰπέ μοι, παρακαλῶ].

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ὅταν τις, ἀφοῦ [με] συναντήσῃ τὸ πρῶτον [καὶ] ἀνοίξῃ τὴν θύραν [τῆς οἰκίας του] μὲ ἀφίνῃ νὰ εἰσέλθω ἐντός, ἐμβαίνει μετ' ἐμοῦ ἀπαραιτήρητος (λάθρα=λαθῶν) ὁ τῦφος; (ἦτοι ἡ ὑπερβολικὴ οἴησις, ἡ τύφλωσις ἐξ ἀλαζονείας) καὶ ἡ ἀνοία (: ἀπερισκεψία) καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη (εὐήθεια=ἡ μεγαλοψυχία) καὶ ἡ χαννότης (ραθυμία=μαλακία) καὶ ἡ ἐπαρσις (: αὐθάδεια=ὑβρις) καὶ ἡ ἀπάτη καὶ ἀναρίθμητα ἄλλα τινὰ [κακί]. Ὑφ' ὧν λοιπὸν ἐν γένει τούτων κυριευθεὶς τὴν ψυχὴν [ὁ νεωστὶ πλουτήσας] καὶ θαυμάζει τὰ μὴ θαυμαστά καὶ ὀρέγεται (ποθεῖ) ἐκείνων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ καὶ ἐκθαμβοῦται (μένει ἐκστατικὸς=τέθηπε) μὲ ἐμὲ, ὅστις εἶμαι πατήρ ὧν ἐκείνων τῶν κακῶν τῶν [λάθρα] εἰσελθόντων [καὶ] ὅστις δορυφοροῦμαι (: φυλάσσομαι) ὑπ' αὐτῶν, καὶ δύναται [οὗτος ὁ νεόπλουτος] νὰ πάθῃ ὅλα [τὰ δεινὰ] πρότερον ἢ ἢ θέλεν ἀνεχθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐμέ.

§ 29. ΕΡΜΗΣ. Πόσον δὲ λείως καὶ ὀλισθηρὸς εἶσαι, ὦ Πλοῦτε, καὶ [πόσον] δυσκολοκράτητος (=δυσκράτοχος) καὶ ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ νὰ διαφεύγῃς (=διαφευκτικὸς), οὐδεμίαν παρῆχον λαβὴν (πίσιμον) [πρὸς τὸ νὰ σε κρατῶσι] στερεάν, ἀλλὰ καθῶς αἱ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὄφεις ἀγνοῶ πᾶς (=οὐκ οἶδα πῶς) ἐκ-

φείγεις κρυφίως [δίκην δούλων] διὰ μέσου τῶν δακτύλων· ἡ δὲ Πενία *ἀντιστρέφως* (=ἔμπαλιν) *δμοία μὲ ἰξὸν* (γλοιώδης, κολλώδης) καὶ *εὐληπιος* (εὐκόλως λαμβανομένη=εὐλαβής) καὶ ἔχουσα ἔξ ὄλου τοῦ σώματος *φυτρωμένα* (γεγενημένα) ἀναρίθμητα τὰ ἄγκιστρα, ὥστε, ἐὰν πλησιάσῃ [τινες] εὐθύς νὰ προσκολλῶνται [μετ' αὐτῶν] καὶ νὰ μὴ δύνανται εὐκόλως νὰ ἀπαλλαγῶσι (: νὰ ξεκολληθῶν). Ἄλλὰ ἐν τῷ μεταξῦ, ἐνῶ φλυαροῦμεν, διέφυγεν ἤδη τὴν προσοχὴν ἡμῶν ὅχι ἀσίμαντον πρᾶγμα.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ποῖον [εἶναι αὐτό];

ΕΡΜΗΣ. [Αὐτὸ εἶναι] ὅτι δὲν ἐπῆραμεν μαζί μας τὸν Θεσαυρόν, τοῦ ὁποίου εἶχομεν μεγάλην ἀνάγκην.

§ 30. ΠΛΟΥΤΟΣ. *Ἐχε θάρρος ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον* (: μὴ ἀνησυχῆς περὶ τούτου τοῦλάχιστον)· διότι ἀφίνων αὐτὸν *ἐκαστοίτε* (=ἀεὶ) ἐν τῇ γῆ [ἔνθα ἡ κατοικία μου] ἀνέρχομαι [ἔδῶ] πρὸς ὑμᾶς, ἀφοῦ παραγγείλω [πρὸς αὐτὸν] νὰ μένῃ ἐντὸς [τοῦ οἴκου] *κλείων προσέτι καλὰ* (=ἐπικλεισάμενον) τὴν θύραν, νὰ μὴ ἀνοίγῃ δὲ εἰς κανένα, ἐὰν δὲν ἀκούσῃ διὰ τῶν ἰδίων του ὧτων ἐμὲ νὰ φωνάξω δυνατά.

ΕΡΜΗΣ. Ἄς θέσωμεν λοιπὸν τώρα πῶδα ἐπὶ τῆς Ἀτικῆς καὶ ἀκολουθεῖ μοι πιανόμενος ἀπὸ τὴν χλαμύδα μου [ἔνεκα τῆς τυφλότητος] ἕως ὅτου ἔλθω εἰς τὸ *ρίζωμα* [τοῦ ὄρους Ὑμητιοῦ] (=πρὸς τὴν ἔσχατιάν).

ΠΛΟΥΤΟΣ. Εὐεργετεῖς [με], ὦ Ἐρμῆ, ὀδηγῶν με [οὔτω] ἐκ τῆς χειρός· διότι ἐὰν βεβαίως ἀφήσῃς με, ταχέως [ὡς τυφλὸς] *περιφερόμενος* (: περιπλανώμενος) θὰ ἐμπέσω εἰς Ὑπέρβολον [τινα, οἷος ἦτο ὁ ἐν Ἀθήναις δημαγωγὸς καὶ λυchnοπώλης ποτὲ Ὑπέρβολος, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἄθλιος χαρακτήρ καὶ ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ] ἢ εἰς *Κλέωνά* [τινα, οἷος ἦτο ὁ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου περιβόητος δημαγωγὸς καὶ τέως βυρσοδέψης Κλέων]. Ἄλλ' [εἰπέ μοι] τίς εἶναι ὁ ἔλαφρὸς οὗτος κρότος ἀπαράλλακτα καθὼς νὰ εἶναι κτύπος σιδήρου πρὸς λίθον.

§ 31. ΕΡΜΗΣ. Ὁ Τίμων οὗτος δὰ σκάπτει πλησίον [ἡμῶν]

ὄρεινόν και μετά λιθίνου ἐδάφους (πετρῶδες) μικρόν χωράφιον. Πῶ πῶ (=παπαῖ) και ἡ Πενία εἶναι πλησίον του και ὁ Πόνος ἐκεῖνος και ἡ Καρτερία και ἡ Σοφία και ἡ Ἄνδρεια και ὁ τοιοῦτος [ἐνάρετος] ὄμιλος ὄλων ἐν γένει τῶν ὄντων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Λιμοῦ, πολὺ καλλίτεροι (ἀνώτεροι, ἠθικώτεροι) ἀπὸ τοὺς δουροφόρους σου.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Διατὶ λοιπόν, ὦ Ἐρμῆ, δὲν φεύγομεν τάχιστα (=τὴν ταχίστην [δόδον]); [Και λέγω τοῦτο], διότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἀξιόλογόν τι πρὸς ἄνδρα, ὅστις εἶναι περικυκλωμένος ὑπὸ τόσον μεγάλου ἐστρατοπεδευμένου στρατοῦ.

ΕΡΜΗΣ. Κατ' ἄλλον τρόπον ἐφάνη καλὸν εἰς τὸν Δία [νὰ κάμη] ἄς μὴ καταλαβανώμεθα λοιπόν ὑπὸ δειλίας.

§ 32. ΠΕΝΙΑ. Εἰς ποῖον μέρος, ὦ φρονεῦ τοῦ Ἄργου, σύρεις ὀπίσω σου (=ἀπάγεις) ὄδηγῶν ἐκ τῶν χειρῶν [τὸν τυφλόν] τοῦτον.

ΕΡΜΗΣ. Ἄπεστάλημεν ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τοῦτον δὰ τὸν Τίμωνα.

ΠΕΝΙΑ. Τώρα [ἀποστέλλεται (=πέμπεται)] ὁ Πλούτος διὰ τὸν Τίμωνα, ὁπότε ἐγὼ παραλαβοῦσα αὐτὸν κακῶς διακειμένον ὑπὸ τῆς Τρυφῆς (ἀκολασίας) και παραδοῦσα εἰς τοῦτους, δηλ. εἰς τὴν Σοφίαν και εἰς τὸν Πόνον (τὴν ἐργασίαν), ἀνέδειξα ἄνδρα γενναῖον και πολλοῦ λόγου ἄξιον; Τόσον λοιπόν σᾶς φαίνομαι [ἐγὼ] ἡ Πενία εὐκαταφρόνητος και εὐκόλως ἀδικουμένη, ὥστε, ἐκεῖνο τὸ ὄποῖον εἶχον μόνον ὡς κτῆμα, νὰ μοῦ ἀφαιρῆτε, ἦτοι ἄνθρωπον ἐντελῶς τελειοποιημένον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἵνα ἀφοῦ παραλάβῃ αὐτὸν ἐκ δευτέρου ὁ Πλούτος και ἀφοῦ παραδώσῃ εἰς τὴν Αὐθάδειαν και τὴν Ἄλοζονεῖαν ὅμοιον πρὸς τὸν παλαιὸν (πρὸς τὸν ἄλλοτε), και ἀφοῦ κατατίσῃ αὐτὸν μαλθακὸν και ἄνανδρον (δειλὸν) και ἀπερίσκεπτον ἐπιστρέψῃ εἰς ἐμὲ πάλιν [αὐτὸν] ὅστις ἤδη ἔχει γίνεῖ ἐρείπιον (=ράκος).

ΕΡΜΗΣ. ὦ Πενία, ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε ταῦτα.

§ 33. ΠΕΝΙΑ. Ἄπερχομαι και σεῖς δέ, ὦ Ἐργασία και Σοφία και οἱ ὑπολειπόμενοι [σύντροφοί μου] ἀκολουθεῖτέ με. Οὗτος δὲ [ὁ Τίμων] ταχέως θὰ μάθῃ, τί εἶμαι ἐγὼ, τὴν ὄποιαν θὰ ἐγκα-

ταλείψη, δηλ. χρήσιμος συμβοηθὸς καὶ διδάσκαλος τῶν ἀρίστων [συμβουλῶν]. μεθ' ἧς *συζῶν* (=συνών) διετέλεσεν ὑγιεινὸς μὲν κατὰ τὸ σῶμα, ἰσχυρὸς δὲ κατὰ τὸν *νοῦν* (πνεῦμα λογικόν), ζῶν ἀνδρὸς βίον [ἦτοι ἐλεύθερον βίον καὶ οὐχὶ ἐγκλειστον ὡς τῶν δούλων καὶ τῶν γυναικῶν] καὶ πρὸς τὰς *ἑαυτοῦ δυνάμεις πεποιθὼς* (=καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων), τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα νομίζων *ἀνάρμοστα* (=ἀλλότρια), καθὼς βεβαίως καὶ εἶναι [*ἀνάρμοστα* (=ἀλλότρια)].

ΕΡΜΗΣ. *Ἀνεχώρησαν* (=ἀπέρχονται· ἴστορ ἐνεστ.)· ἡμεῖς δέ, [ὦ Πλοῦτε], ἃς πλησιάζωμεν αὐτὸν [τὸν Τίμων].

§ 34. ΤΙΜΩΝ. Τίνες εἴσθε, ὦ κατηραμένοι; Ἦ τί θέλοντες ἦλθετε ἐνταῦθα, ἵνα ἐνοχλήσητε ἄνδρα ἐργάτην καὶ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶντα; Ἀλλὰ θὰ ἀπέλθετε οὐχὶ *περιχαρεῖς* (ἦτοι οὐχὶ ἀτιμώρητοι), διότι πάντες εἴσθε *ἀποτρόπαιοι* (κακοήθεις=μιαροί)· διότι ἐγὼ παρευθὺς κτυπῶν κατὰ πολλὰ σᾶς μὲ σβώλους [τοῦ χωρικοῦ] καὶ μὲ λίθους *θὰ σᾶς κάμω θρόμματα* (θὰ σᾶς κατατσακίσω).

ΕΡΜΗΣ. Μὴ κτυπήσης [ἡμᾶς διὰ σβώλων καὶ λίθων], ὦ Τίμων, καθ' ὀλόκληρίαν· διότι δὲν θὰ κτυπήσης ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμαι ὁ Ἑρμῆς, οὗτος δὲ δὰ ὁ Πλοῦτος· [μᾶς] ἀπέστειλε δὲ [πρὸς σέ] ὁ Ζεὺς εἰσακούσας τῶν εὐχῶν σου. Ὡστε μὲ *τὸ καλὸ* (ἦ : εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ=ἀγαθῆ τύχη) δέχθητι *τὴν εὐτυχίαν* (: τὸν πλοῦτον=τὸν ὄλβον) *ἀπομικρυνόμενος* (ἀποσυρόμενος=ἀποστάς) τῶν ἐπιπόνων ἐργασιῶν.

ΤΙΜΩΝ. Καὶ σεῖς *θὰ κλαύσητε δυνατὰ* (καὶ ἐπὶ λέξει : θὰ εἶπτε ἐπανειλημμένως οἴμοι) *τώρα* ἂν καὶ εἴσθε θεοί, καθὼς λέγετε· διότι [ἐγὼ] ὄλους συγχρόνως καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τοῦτον δὲ δὰ τὸν τυφλὸν, ὅστις δήποτε ἤθελεν εἶναι, καὶ νομίζω ἐγὼ ὅτι θὰ [τὸν] συντρίψω διὰ τῆς δικέλλης.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἄς ἀπέλθωμεν, ὦ Ἑρμῆ, ἐν ὀνόματι τοῦ Διὸς, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος *ὑπερβαλλόντως* (=οὐ μετρίως) *μαίνεται* (:εἶναι πικραμένος)· [καὶ ἃς ἀπέλθωμεν, λέγω, διότι φοβοῦμαι] μήπως ἀπέλθω, ἀφοῦ λάβω προσέτι κακόν τι.

§ 35 ΕΡΜΗΣ. ὦ Τίμων, *μὴ [πρᾶντε] κανὲν ἀπρεπὲς*

(κακὸν) (=μηδὲν σκαιὸν [ποίη]), ἀλλ' ἀφοῦ ῥίψη; κίτω τὸν λίαν τοῦτον ἄγριον καὶ τραχὺν χαρακτηῖρα σου [καὶ] ἀφοῦ ἀπλώσης ἐμπρὸς [εἰς τὸν Πλουτὸν] τὰς δύο σου χεῖρας, δέχθητι τὴν ἀγαθὴν τύχην καὶ γίγνου πλούσιος πάλιν καὶ ἔσο ὁ *πρῶτος* (=τὰ πρῶτα) ἐκ τῶν Ἀθηναίων καὶ περιφρόνει τοὺς ἀχαρίστους ἐκείνους μόνος σὺ αὐτὸς εὖτυχῶν.

ΤΙΜΩΝ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ποσῶς τῆς βοηθείας ὑμῶν· μὴ με ἐνοχλεῖτε· ἱκανὸς πλοῦτος [εἶναι] εἰς ἐμὲ ἢ δίκελλα, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα εἶμαι εὖτυχέστατος, ὅταν δὲν με πλησιάζῃ κανεῖς.

ΕΡΜΗΣ. *Τόσον*, ὦ φίλε [Τίμων], *μισάνθρωπος* (ἢ : μὲ τέτοιον ἀπάνθρωπον τρόπον) νὰ φέρω εἰς τὸν Δία τούτους δὰ τοὺς λόγους [σου] τοὺς τραχεῖς καὶ βιαίους;

Καὶ ὅμως εὐλογον ἦτο νὰ εἶσαι μὲν μισάνθρωπος σὺ, ὅστις ἔχεις πάθει τοσαῦτα δεινὰ ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ [νὰ μὴ εἶσαι] καθ' ὀλοκληρίαν μισόθεος, ἐνῶ οἱ θεοὶ τόσον φροντίζουν περὶ σοῦ.

§ 36 ΤΙΜΩΝ. Ἄλλ' εἰς σὲ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εἰς τὸν Δία [ὀφείλεται παρ' ἐμοῦ] μεγίστη *εὐγνωμοσύνη* (ὑποχρέωσις) διὰ τὴν [ὑπὲρ ἐμοῦ] φροντίδα σας, ἀλλὰ τοῦτον δὰ τὸν Πλουτὸν δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ.

ΕΡΜΗΣ. Διατί τέλος πάντων [δὲν δύνασαι νὰ δεχθῆ; τοῦτον διὰ τὸν Πλουτὸν];

ΤΙΜΩΝ. [Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τοῦτον δὰ τὸν Πλουτὸν], διότι οὗτος καὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου κατέστη μοι αἴτιος ἀναριθμῶν κακῶν καὶ εἰς τοὺς κόλακας παραδώσας με καὶ μηχανορράφους προμηθεύσας πρὸς με καὶ μῖσος ἐξεγείρας ἐναντίον μου καὶ διὰ τῆς τρυφηλότητος καταστήσας με χειρότερον [σωματικῶς καὶ ἠθικῶς] καὶ παραστήσας ὡς ἀξιόμισητον, ἐπὶ τέλους δὲ αἰφνιδίως ἐγκαταλιπὼν τόσον ἀπίστως καὶ προδοτικῶς· ἡ δὲ ἠθικωτάτη Πενία, ἀφοῦ μὲ ἐγύμνασεν ἐντελῶς διὰ τῶν ἀνδρικοτάτων ἐπιπόνων ἐργασιῶν καὶ συναναστρέφετο μὲ ἐμὲ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας, παρεῖχεν εἰς ἐμὲ ἐργαζόμενον τὰ τοῦ βίου χρειώδη καὶ μὲ ἐξήσκει νὰ καταφρονῶ τὰ πολλὰ ἐκείνα [περιτεύοντα] *ἐξαργησάτα* (κρεμάσασα) τὸς ἐλπίδας τοῦ βίου μου *ἐκ μόνου τοῦ ἑαυτοῦ μου* (=ἐξ αὐτοῦ) καὶ δέξασα *ὀπόσον*

πολύτιμος (= ὄστις) ἦτο ὁ ἰδικός μου πλοῦτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἀφαιρέσῃ μήτε θωπεύων κόλαξ μήτε ἀπειλῶν (φοβίζων) συκοφάντης μήτε ἐξερεθισθείς [ὑπὸ τινος δημαγωγοῦ] ὄχλος, μήτε *ὁ ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ λαοῦ παριστάμενος καὶ ψηφοφορήσας* (: μήτε λαὸς ψηφοφορῶν), μήτε ἐπιβουλεύων [πάντοτε κακὰ κατὰ τινος] τύραννος.

§ 37. Ρωμαλέος λοιπὸν ὑπὸ τῶν κόπων [τῆς ἐργασίας γιγνόμενος] [καὶ] ἐργαζόμενος μετὰ φιλοπονίας τοῦτον δὰ τὸν ἀγρὸν καὶ χωρὶς νὰ βλέπω καμμίαν ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει κακοηθειῶν, ἔχω ἱκανὰ καὶ διαρκῆ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐκ τῆς δικέλλης. Ὡστε *μὲ τὸν ἴδιον δρόμον* (= παλίνδρομος), ὃ Ἐρμῆ, ἀπελθε, ἀφοῦ ὀδηγήσῃς τὸν Πλοῦτον εἰς τὸν Δία, εἰς ἐμὲ δὲ τοῦτο θὰ ἦτο ἱκανοποιητικὸν νὰ γίνῃ αἰτία [ὁ Ζεὺς] ὥστε νὰ κάμῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους νὰ οἰμῶζωσι *γενικῶς* (= ἡβηδόν).

ΕΡΜΗΣ. [Δὲν θὰ ἦτο εἰς σέ] καθ' ὀλοκληρίαν [ἱκανοποιητικὸν τοῦτο], ὃ καλέ μου, διότι δὲν εἶναι πάντες κατάλληλοι, ἵνα οἰμῶζωσι (κλαίωσι). Ἄλλ' ἄφησον τοὺς ὀργίλους καὶ *μειρακιώδεις* (παιδαριώδεις, ἀνοήτους) τούτους λόγους καὶ παράλαβε τὸν Πλοῦτον. Δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἀπορρίψῃ τις τι ἐκ μέρους τοῦ Διὸς [πεμπόμενα] δῶρα.*)

ΠΛΟΥΤΟΣ. Θέλεις, ὃ Τίμων, νὰ δικαιολογηθῶ πρὸς σέ; Ἡ *ἀγανακτεῖς* (δυσάρεστεῖσαι) κατ' ἐμοῦ, μὲ τὸ ὅτι ἐγὼ λαμβάνω τὸν λόγον:

ΤΙΜΩΝ. Λέγε, οὐχὶ ὅμως διὰ μακρῶν, μήτε μετὰ προσιμίων καθὼς οἱ *πνευθεργοί* (δόλιοι) δήτορες; διότι θὰ σε ἀνεχθῶ, μὲ τὸ νὰ λέγῃς *ὀλίγα* (: μὲ τὸ νὰ εἶσαι σύντομος) ἕξ αἰτίας τούτου δὰ τοῦ Ἐρμοῦ.

§ 38. ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἐπρεπε μὲν ἕως καὶ ἐκτενῶς νὰ εἶπω, διότι τόσον πολλαὶ εἶναι αἱ ὑπὸ σοῦ ἐκτοξευθεῖσαι κατηγορίαι [κατ' ἐμοῦ]: ἀλλ' ὅμως πρόσεξον, ἐὰν κατὰ τι σὲ ἠδίκησα, καθὼς

(*) Προβλ. Ἰλιάδος Γ', 65 ἐνθα ὁ Πάρις λέγει διὰ τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης *οὗτοι ἀπόβλητι ἐστί θεῶν ἐρικυδέα δῶρα*.

λέγεις, ἐγὼ ὅστις ἐγενόμην πρὸς σὲ αἴτιος ὄλων μὲν τῶν εὐαρέστων, ἤτοι **σεβασμοῦ** (ὑπολήψεως=τιμῆς) [παρὰ τῶν ἀνθρώπων] καὶ **πρωτοκαθεδρίας** [ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ κλ.] καὶ **στεφάνων** [ὡς βραβείων ἀρετῆς ἢ νίκης] καὶ τῶν ἄλλων εὐφροσύνων πραγμάτων καὶ **περιφανῆς** (περιβόητος) καὶ **ἐνδοξος** (ἐξυμνούμενος, ἐπαινετός=ἰοίδιμος) καὶ **περιπόθητος** (περιζήτητος=περισπούδαστος) ἕξ αἰτίας ἐμοῦ ἦσο [ἐν τῇ κοινῶνίᾳ]: ἐὰν δὲ δυσάρεστόν τι ὑπὸ τῶν κολάκων ἔχεις πάθει, ἐγὼ δὲν πταίω, μᾶλλον δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω ἀδικηθῆ ὑπὸ σοῦ κατὰ τοῦτο, διότι μὲ παρέδωκας **αἰσχροῦς** (ἐπονειδίστως=ἀτίμως) εἰς ἀνθρώπους κατηραμένους, οἵτινες ἐπαινοῦσί σε καὶ καταμαγεύουσί [σε], καὶ οἵτινες παντοιοτρόπως **χαλκεύουσι** (βυσοδομοῦσι) κακὰ ἐναντίον ἐμοῦ· καὶ εἶπας τελευταῖον τοῦλάχιστον, ὅτι ἐγὼ σὲ ἔχω **προδώσει** (ἔξαπατήσει, ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην), ἕξ ἐναντίας ὅμως ἐγὼ ὁ ἴδιος ἠθελόν σε κατηγορήσει ὅτι διὰ **μυρίων μέσων** (=πάντα τρόπων) ἀπηλάθην ὑπὸ σοῦ καὶ ὅτι ἐξεδιώχθην **θρηνητικῶς** (: μὲ τὸ κεφάλι=ἐπὶ κεφαλῆν) ἐκ τῆς οἰκίας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀντὶ λεπτοῦ μαλλίνου ἐπανωφορίου τοῦτο τὸ δέρομα τῆς αἰγὸς ἢ ὑπὸ σοῦ τὰ μάλιστα τιμωμένη Πενία ἐφόρεσεν. Ὡστε μάρτυς [εἶναι] ὁ Ἑρμῆς οὗτος δά, πῶς ἐγὼ ἰκέτευον τὸν Δία νὰ μὴ ἔλθω πρὸς σε, ὅστις τόσον ἐχθρικῶς προσηγάχθης πρὸς ἐμέ.

§ 39. ΕΡΜΗΣ. Ἄλλὰ τώρα βλέπεις, ὦ Πλοῦτε, ὁποῖος τώρα ἔχει καταντήσει [ὁ Τίμων, ἤτοι ἐκ πλουσίου ἔχει γίνει πένης]; Ὡστε μετὰ θάρρους διάμενε μετ' αὐτοῦ· καὶ σὺ μέν, [ὦ Τίμων], σκάπτε καθὼς εὐρίσκεσαι· σὺ δέ, [ὦ Πλοῦτε], ὀδήγει τὸν Θεσαυρὸν ὑπὸ τὴν δίκελάν [του]· διότι θὰ συμμορφωθῆ εἰς τὰς διαταγὰς σου, ἐὰν φωνάξῃς [πρὸς αὐτὸν τὸν Θεσαυρὸν] δυνατὰ.

ΤΙΜΩΝ. Πρέπει νὰ ὑπακούσῃ τις, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρέπει ἐκ δευτέρου νὰ γίνῃ τις πλούσιος. Διότι καὶ τί δύναται τις νὰ πάθῃ, ὅταν οἱ θεοὶ ἠθελον ἐξαναγκάσει [τινὰ εἰς τὸ νὰ γίνῃ πλούσιος]; Πλὴν παρατήρησον τοῦλάχιστον εἰς ποίας **δυσχερείας** (περισπασμοὺς=πράγματα) ἐμβάλλεις ἐμὲ τὸν κακόντυχον, ὅστις μέχρι αὐτῆς τῆς στιγμῆς ζῶν βίον εὐδαιμονέστατον, αἴφνης θὰ λάβω τό-

σον πολὺ χρυσὸν χωρὶς νὰ πράξω ἀδικίαν τινὰ καὶ θὰ ἀναλάβω τόσον πολλὰς φροντίδας.

§ 40. ΕΡΜΗΣ. Ὡ Τίμων, *ὑπόμεινον* (: ἀνάλαβε [τόσον πολλὰς φροντίδας]=ὑπόστηθι) *πρὸς χάριν μου* (=δι' ἐμὲ)—καὶ ἔάν τοῦτο εἶναι δύσκολον καὶ *οὐχὶ ὑποφερτὸν* (=οὐκ οἰστὸν)—ἵνα οἱ κόλακες ἐκεῖνοι *σκάσωσι* (: ὑποστῶσι διάρρηξιν) ἀπὸ τὸν φθόνον των [διότι σὺ ἔγινας καὶ πάλιν πλούσιος]. Ἐγὼ δὲ θὰ πετάξω πρὸς τὰ ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν [διερχόμενος] ὑπεράνω [τεῦ ἡφαιστιώδους ὄρους τῆς Σικελίας] τῆς Αἴτης [πρὸς παραλαβὴν τῶν Κυκλώπων].

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ὁ μὲν [Ἐρμῆς] ἀνεχώρησεν, *ὡς νομίζω* (: ὡς μοι φαίνεται)· διότι συμπεραίνω [τοῦτο] *ἀπὸ τὸ πλατάγισμα* (κυρ. : ἀπὸ τὴν κωπηλασίαν=τῆ εἰρσεσία) τῶν πτερῶν· σὺ δέ, [ὦ Τίμων], περιμένε αὐτοῦ [ἔπου εὐρίσκεσαι] διότι ἐγὼ ἀπερχόμενος θὰ σοὶ ἀποστείλω ὀπίσω τὸν Θησαυρὸν· ἰσχυρότερον δὲ κτύπα [τὴν γῆν διὰ τῆς δικέλλης]. Σὲ προσκαλῶ, ὦ Θησαυρὲ τοῦ χρυσοῦ, ὑπάκουσον εἰς τοῦτον δὰ τὸν Τίμονα καὶ πρόσφερε τὸν ἑαυτὸν σου [εἰς τὸν Τίμονα οὕτως, ὥστε] νὰ σε σηκῶσῃ [ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς γῆς]. Σκάπτε, ὦ Τίμων, ἐπιφέρων ἰσχυρὰ [τὰ κτυπήματα (=τὰς πληγὰς)]. Ἐγὼ δὲ θὰ ἐνδώσω (ὑποχωρήσω=ὑπεκστήσομαι) εἰς σᾶς [ἵνα ζητε ὁμοῦ].

§ 41. ΤΙΜΩΝ. Ἐμπρός, ὦ δίκηλλα, τώρα *χάριν ἐμοῦ* (=μοι) *ἐγκαρδίωσον σεαυτὴν* (ἐνδυναμώσου) καὶ μὴ κουρασθῆς νὰ παρορμᾷς τὸν Θησαυρὸν ἵνα ἔλθῃ ἐκ τοῦ βάθους [τῆς γῆς] εἰς τὸ φανερόν. Ὡ Ζεῦ *θαυμαστὲ* (: θαυματοποιέ=τεράστιε) καὶ ἀγαπητοὶ [ἱερεῖς τῆς Κυβέλης] Κορύβαντες [οἷτινες τελεῖτε τὰς τελετὰς τῆς θεᾶς ἐν μανιώδει ἐνθουσιασμῶ καὶ θορυβῶδει μουσικῇ κλ.] καὶ ὦ κέρδος παρέχων Ἐρμῆ, *ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν* (=πόθεν) τόσον πολὺ χρυσίον [ἐμφανίζεται πρὸς με]; Μήπως ἄρά γε [ὅλα] ταῦτα εἶναι ὄνειρον; Φοβοῦμαι λοιπὸν μήπως *ἐξυπνήσας* (=ἀνεγρόμενος· τοῦ ἀνεγείρωμαι) εὕρω ἄνθρακας, ἀλλ' ὅμως εἶναι χρυσίον *νομισματοκοπημένον* (: ἐσφραγισμένον=ἐπίσημον) *ὀλίγον ἐρυθρὸν* (=ὑπέρυθρον), βαρὺ καὶ ὑπερμέτρως εὐχάριστον κατὰ τὴν θέαν·

Ὡ χρυσέ, *θελκτικωιάτη φιλικὴ ὑποδοχὴ εἰς τοὺς θνητούς*·

διότι πράγματι ὡς καιόμεναν πῦρ *λάμπεις* (ὑπερέχεις, καταφαίνεσαι) καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐν καιρῷ ἡμέρας. Ἐλθὲ [πρὸς ἐμέ], ὃ προσφιλέστατε καὶ *ἀξιαγαπητότατε* (θελκυτικώτατε). Τώρα [μετὰ τὰ σκληρὰ μου παθήματα] πείθομαι βεβαίως ὅτι καὶ ὁ Ζεὺς μετεβλήθη ποτὲ εἰς χρυσὸν [καὶ δὴ ὅτε προσῆλθεν εἰς τὴν Δανάην, ἣς ἤρᾶτο, ὑπὸ τὴν μορφὴν χρυσῆς βροχῆς]· διότι τίς παρθένος δὲν ἤθελε φιλοφρόνως δεχθῆ με ἀνοικτὰς ἀγκάλας τόσον ὠραῖον ἔραστὴν κατοπίπτοντα διὰ μέσου τῆς ὄροφῆς [δι' ἧς καὶ μόνης κατορθοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀφοῦ ἀπήλπισε ὅλων τῶν ἄλλων μέσων πρὸς εἴσοδον].

§ 42. Ὡ [περίφημε διὰ τὰ πλούτη σου βασιλεῦ τῆς Φρυγίας] Μίδα καὶ [ὃ ὀνομαστὲ διὰ τὰ πλούτη σου βασιλεῦ τῆς Λυδίας] Κροῖσε καὶ [σεῖς] τὰ [ὀνομαστά] ἐν Δελφοῖς ἀφιερῶματα, πόσον λοιπὸν *μηδαμινὰ εἶσθε* (=οὐδὲν ἦτε) παραβαλλόμενα πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ Τίμωνος πρὸς τὸν ὁποῖον τοῦλάχιστον οὐδὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐξισοῦται. Ὡ δίκηλλα καὶ φιλτάτη διφθέρα, [τῶν ὁποίων ἤδη ἀποχωρίζομαι], ὑμᾶς μὲν *δικαιον* (=καλὸν) [εἶναι τῶρα ὅτε ἀλλάσω ἐπάγγελμα κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος] νὰ ἀφιερῶσω εἰς τοῦτον τὸν [προστάτην τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς γεωργίας] Πᾶνα· ἐγὼ δὲ αὐτὸς, ἀφοῦ ἤδη ἀγοράσω ὀλόκληρον [τοῦτον] τὸν *παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους ἀγρὸν* (=τὴν ἐσχατιάν) [καὶ] ἀφοῦ οἰκοδομήσω μικρὸν πύργον χάριν τοῦ θησαυροῦ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς *ἐνδιαίτημα* (κατοικία) εἰς ἐμὲ μόνον ἀρκετόν, νομίζω ὅτι ὁ ἴδιος [πύργος]* θὰ ὑπάρξῃ εἰς ἐμὲ καὶ τάφος *μετὰ θάνατον* (=ἀποθανόν). Ἄς ἔχωσι δ' *ἀποφασισθῆ* (: ἐγκριθῆ) [ὑπ' ἐμοῦ ὡσεὶ ὑπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου] ταῦτα καὶ ἄς ἔχωσι νομοθετηθῆ [ταῦτα ὑπ' ἐμοῦ ὡσεὶ ὑπὸ πόλεως ἢ ἐκκλησίας τοῦ δήμου] *πρὸς διακανονισμόν τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν* *διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον* τοῦ βίου [μου], [ὅστις ἄς εἶναι] ἀ-

(*) Ὁ Πανσανίας, ὁ περιηγητὴς ὁστις εἶδε τὸν πύργον τοῦτον τοῦ Τίμωνος σημειοῖ τάδε ἐν Ἀγρικ 30. «Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργος Τιμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους».

ποφυγή ἐπικοινωνίας πρὸς ὄλους ἐν γένει [τοὺς ἀνθρώπους] καὶ ἄγνοια (ἤ: καὶ τὸ νὰ μὴ γνωρίζω τινὰ=ἄγνωσία=τὸ μὴ γινώσκειν τινὰ) καὶ ἀγερωχία (: ἀταταδεΐα=ὑπεροψία)· φίλος δὲ ἢ φίλος ἐκ φιλοξενίας ἢ σύντροφος ἢ Ἐλέου βωμὸς [οἷος εἶναι ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν κείμενος] ὅλα ταῦτα εἶναι] μεγάλη *φλυαρία* (μωρία=ὑβλος) καὶ τὸ νὰ εὐσπλαχνίζεται τις [τινα] χύνοντα δάκρυα [διὰ τι πάθημα] ἢ τὸ νὰ ἔλθῃ ὡς βοηθὸς τινος ἔχοντος ἀνάγκην [ἀμέσου βοηθείας], [ὅλα ταῦτα κατὰ τὴν ψηφισθεῖσαν νομοθεσίαν μου εἶναι]παράβασις τῶν νόμων καὶ *κατάργησις* (ἀνατροπή) τῶν ἐθίμων· ὁ μεμονωμένος δὲ τρόπος τοῦ ζῆν καθὼς τοὺς λύκους [ἔστω ὁ ἄριστος] καὶ εἷς [ἄς εἶναι (=ἔστω)] φίλος ὁ **Τίμων**.

§ 43. Πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ καὶ δόλιοι [ἔστωσαν]· καὶ τὸ νὰ συναναστραφῆ τις μέ τινα ἐξ αὐτῶν [ἔστω] ἔγκλημα (ἤ: λέρωμα, κηλὶς=μίασμα)· καὶ ἂν συμβῆ νὰ ἴδω τινὰ μόνον, ἀπαίσσιος [ἔστω] ἢ ἡμέρα· καὶ ἐν γένει ἄς μὴ εἶναι ποσῶς διάφοροι εἰς ἐμὲ οὗτοι [οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι] ἀπὸ τοὺς λιθίνους ἀνδριάντας ἢ χαλκίνοους[τοιούτους]· καὶ μήτε κήρυκα ἄς δεχώμεθα παρ' αὐτῶν [πρὸς ἀνακοίνωσιν φιλικῶν τινῶν ὄρων], μήτε συνθήκας ἄς συνομολογῶμεν· ἢ μοναξιά [μου] δὲ ἄς εἶναι *σύννορον* πρὸς αὐτούς. *Ὀμόφυλοι* (: ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς=φυλέται) δὲ καὶ μέλη τῆς αὐτῆς φράτρας [ἣτις ἦτο ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς, τὸ τρίτον αὐτῆς ἀποτελοῦσα]καὶ πολῖται τοῦ αὐτοῦ δήμου καὶ αὐτὴ ἢ πατρίς [ἄς εἶναι] ὀνόματα *ἀδιάφορα* (=ψυχρὰ) καὶ ἀνωφελῆ, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν *ἀποδειξίεις* (ἐπίνοια)*φιλοδοξίας* (=φιλοτιμήματα). Ἄς εἶναι δὲ μόνος πλούσιος ὁ Τίμων καὶ ἄς περιφρονῆ ὄλους ἐν γένει καὶ ἄς διάγη βίον πολυτελῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ μόνος καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπηλλαγμένος κολακειῶν καὶ εὐτελῶν ἐπαίνων· καὶ ἄς θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἄς συμποσιάσῃ μόνος [ὦν] γέιτων εἰς ἑαυτὸν καὶ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄριον, *ἀποκρούων* (ἀποσεῖων) τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἑαυτῶν. Καὶ ἄς ἔχη ἀποφασισθῆ ἄπαξ [διὰ παντός] νὰ προτείνω τὴν χεῖρα εἰς ἑαυτὸν (:νὰ χαιρετίσω ἑαυτόν), ἐὰν δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποθάνω καὶ νὰ θέσω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου [κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν] στέφανον [ὁ ἴδιος].

§ 44. Καὶ ἄς εἶναι γλυκύτετον μὲν ὄνομα [εἰς ἔμὲ τὸ ὄνομα] «ὁ *Μισάνθρωπος*» τοῦ δὲ *χαρακτῆρος* (ἦ: τῆς δὲ συμπεριφορᾶς) [μου] γνωρίσματα [ἄς εἶναι] ἢ *δυστροπία* (=δυσκολία) ἢ *σκληρότης* (: ἢ βιαιότης) καὶ ἢ *ἀγροικία* (=σκαϊότης) καὶ ἢ *ὄργη* καὶ ἢ *ἀπανθρωπία*: ἐὰν δὲ ἤθελον ἴδει τινα ὅτι κατακαίηται ἐν πυρὶ καὶ ὅτι θερμῶς παρακαλεῖ νὰ σβέσω [τὸ πῦρ τὸ καταῖον αὐτόν], [ἄς εἶναι *ἐψηφισμένον* (=δεδοχθῶ)] νὰ κατασβέσω [τὸ πῦρ] διὰ πίσης καὶ ἐλαίου! Καὶ ἐὰν τινα ὁ [χειμαρρῶδης] ποταμὸς *παρασύρη* (=παραφέρῃ) ἐν καιρῷ χειμῶνος, οὗτος δὲ [ὁ παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ὀρητικοῦ δειύματος τοῦ ποταμοῦ] ἐκτείνων τὰς χεῖράς του παρακαλεῖ νὰ [τὸν] βοηθήσω, [ἄς εἶναι *ἐψηφισμένον* (=δεδοχθῶ)] νὰ σπρώχνω [ὑπὸ τὰ ὕδατα] βυθίζων καὶ τοῦτον *ἕως εἰς τὴν κεφαλὴν* (=ἐπὶ κεφαλὴν), ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ *μηδὲ τὴν κεφαλὴν νὰ σηκῶσῃ ἐπάνω* (=μηδὲ ἀνακῦψαι): διότι τοιοῦτοτρόπως ἤθελον λάβει ὀπίσω *τὴν [ὀφειλομένην] ἴσην [μερίδα]* (=τὴν ἴσην [μοῖραν]). *Προέτεινε* (ὑπέβαλε) τὸν νόμον [τοῦτον ὃν περιέγραψα ἀνωτέρω] ὁ ἕκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ Τίμων ὁ υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτους, *προέβαλλεν* [ὡσεὶ ἦτο ἐπιστάτης τῆς βουλῆς ἢ πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας] *πρὸς ψήφορον* (=ἔψηφισε) εἰς τὴν ἐκκλησίαν [τοῦ δήμου] [τὸν προταθέντα πρὸς ψήφισιν νόμον ὑπὸ τοῦ Τίμωνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχεκράτους] ὁ Τίμων ὁ ἴδιος. Ἄς τὰ παραδεχθῶμεν οὕτω ταῦτα ἄς ἔχωσιν ἀποφασισθῆ ὑφ' ἡμῶν καὶ ἄς μένωμεν σταθεροὶ εἰς αὐτὰ ὡς *ἀρμόζει εἰς ἀνδρας* (ἦτοι μετ' ἐπιμονῆς=ἀνδρικῶς).

§ 45. Ἄλλ' *ὅμως* (=πλὴν ἀλλὰ) ἤθελον δώσει μεγάλην σημασίαν νὰ γίνωσιν εἰς ὅλους ἐν γένει ταῦτα γνωστὰ κατὰ τινα τρόπον, διότι εἶμαι ὑπέρπλουτος: διότι ἢ *εἶδησις αὐτῆ* (=τὸ πρᾶγμα) ἤθελε γίνεαι ἀγχόνῃ δι' αὐτοὺς [τοὺς ἀθλίους]. *Καὶ ἀληθῶς* (=καίτοι) τί σημαίνει τοῦτο [ὄπερ βλέπω]; Πῶ, πῶ, διὰ τὴν ταχύτητα [τῆς μεταδοθείσης εἰδήσεως τοῦ ὅτι ἐγὼ ἐγενόμην ὑπέρπλουτος]. Ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τρέχουσι συγχρόνως πλήρεις *κόνεως* (κονιορτοῦ) καὶ ἀσθμαίνοντες, ἀγνοῶ ὁπόθεν

ἀνιχνεύσαντες διὰ τῆς ἀσφρήσεως (: μερισθέντες) τὸ χρυσίον μου. Ποῖον λοιπὸν ἐκ τῶν δύο [εἶναι καλλίτερον]· 1) νὰ ἀποδιώξω αὐτοὺς διὰ τῶν λίθων ῥίπτων αὐτοὺς μακρόθεν *ἐκ τόπων ὑψηλῶν* (: *ὑπερκειμένων* ἤτοι ἐκ τόπων ἀρμοδίων—εὐθέτων—πρὸς ἐπίθεσιν—ἐξ ὑπερδεξίων), ἀφοῦ ἀναβῶ εἰς τὸν βράχον τοῦτον· ἢ 2) τοῦτο βεβαίως [τὸ ἄνω ψήφισμα] νὰ παραβῶμεν τόσον μόνον, *ἀφοῦ πλησιάσωμεν (συναναστράφωμεν)* (=δημιλήσαντες) αὐτοὺς διὰ μίαν φορὰν, ἵνα αἰσθανθῶσιν μᾶλλον ὑπερμετρον λύπην καταφρονούμενοι [ὑπ' ἐμοῦ]; Τοῦτο [τὸ δεύτερον τῆς σκέψεως] νομίζω καὶ προτιμότερον. Ὅθεν ἄς περιμένωμεν τώρα αὐτοὺς *κάμνοντες ὑπομονήν* (=ὑποστάντες). *Ἄς ἴδω* (=φέρ' ἴδω), τίς εἶναι οὗτος *ὅστις ἔρχεται πρῶτος* (=ὁ πρῶτος) ἐξ αὐτῶν;

—[Ἄ! εἶναι] ὁ Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, *ὁ ἐσχάτως* (=ὁ πρῶην) *χορηγήσας* εἰς ἐμὲ (=ὄρεξας) τὸ σχοινίον [ἵνα πιγῶ], ὅταν τῷ ἐξήγησα *συνδρομήν* (=ἔρανον), καίτοι οὗτος *ἤμεσεν* (ἐξέρασεν) πολλάκις ἐν τῇ οἰκίᾳ μου [κατὰ τὰ συμπόσια] πίθους ὀλοκλήρους [οἴνου]. Ἄλλὰ καλῶς βέβαια ἔπραξεν ἐλθὼν [πρῶτος]· διότι *θα* θρηνήσῃ (: *θα* τὸν πάρη ὁ διάβολος=οἰμώξεται) πρότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

§ 46. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. Δὲν ἔλεγον ἐγὼ [ὡ συμπολίται] ὅτι οἱ θεοὶ δὲν *θα* ἐγκαταλείψωσι τὸν Τίμωνα, *ὅστις εἶναι* (=ὄντος) ἑνάρετος ἀνὴρ; *Χαῖρε* (: καλημέρα), ὦ Τίμων εὐμορφότατε καὶ φαιδρότατε καὶ *τὰ μάλιστα διασκεδαστικῆ* (: ἀστεϊότατε) εἰς τὰ συμπόσια.

ΤΙΜΩΝ. Μὰ τὸν Δία καὶ σὺ βεβαίως [χαῖρε], ὦ Γναθωνίδη, *πολυφαγώτατε* (: ἀδηφαγώτατε) ἐξ ὅλων ἐν γένει τῶν γυλῶν καὶ [ἐξ ὅλων ἐν γένει] τῶν ἀνθρώπων *πανουργώτατε* (=ἐπιτριπτότατε).

ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. *Πάντοτε τοῦλάχιστον [εἰσαι] φίλος τῶν σκωμμάτων* (ἢ: διαρκῶς σὺ ταῦλάχιστον ἀγαπᾷς νὰ ἀστεῖζεσαι). Ἄλλὰ ποῦ εἶναι τὸ συμπόσιον; Διότι ἔχω ἔλθει φέρων νέον τι διὰ σε ἥσμα *ἐκ τῶν νεωσιὶ ψαλλέντων* (: παρασταθέντων ἐν τῷ θεάτρῳ) διθυράμβων.

ΤΙΜΩΝ. Καὶ ὁμως ἀληθῶς [οὐχὶ τερπνά, ἐπαινετικά, ἄσμα
τα, ἀλλὰ] *θρηνητικά* ἄσματα (=ἐλεγεία) βεβαίως θὰ ψάλλης μὲ
πολὺ συγκεκινημένην ψυχὴν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ταύτης τῆς δι-
κέλλης (=ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ).

ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. Τί σημαίνει τοῦτο [τὸ ὅποιον μοῦ κά-
μνεις]; Κτυπᾶς, ὦ Τίμων; Καλῶ μάρτυρας (=μαρτύρομαι)· ὦ
Ἡράκλεις, ὄχ! ὄχ! σὲ ἐγκαλῶ (ἐνάγω) (=προσκαλοῦμαι σε) εἰς
τὸν Ἄρειον Πάγον διὰ δίκην τραύματος (: διὰ τραῦμα=τραύ-
ματος), [ὦ Τίμων].

ΤΙΜΩΝ. Καὶ ὁμως εἴαν ἐπ' ὀλίγον [ἀκόμη] βεβαίως ἐπιβρα-
δύνης [τὴν ἐντεῦθεν ἀπομάκρυνσίν σου] ταχέως θὰ ἐναχθῶ [ὑπὸ
σοῦ] εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον] (=προσκεκλήσομαι=προσκληθί-
σομαι) διὰ νόνον.

ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. *Μὴ πράττει καθ' ὀλοκλήριαν οὕτω* (=
μηδαμῶς [ποίει οὕτω]), ἀλλὰ σὺ τοῦλάχιστον θεράπευσον ἐντε-
λῶς (=πάντως) τὸ [ἐπενεχθὲν εἰς ἐμέ] τραῦμα πασπαλίσας [ἐπὶ
τούτου] ὀλίγον χρυσίον, διότι τὸ φάρμακον [τοῦτο] εἶναι φοβε-
ρὰ *κωλυτικόν* [τῆς ροῆς τοῦ αἵματος· ἢ: τοῦτο εἶναι αἰμοστα-
τικόν] (=ἴσχαιμον).

ΤΙΜΩΝ. Ἄκόμη ἀληθῶς παραμένεις [πλησίον μου];

ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. Θὰ ἀπέλθω· σὺ δὲ δὲν θὰ χαρῆς (ἢ: εἰς
σὲ δὲ θὰ συμβῆ κακὸν=σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις), διότι ἐγένεσο ἐκ
χρηστοῦ (ἀγαθοῦ, ὠφελίμου) τόσον *ἀγροῖκος* (βάνουσος =
σκαίος).

§ 47. ΤΙΜΩΝ. Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἐρχόμενος [πρὸς με], ὁ
φαλακρὸς μάλιστα κατὰ τὸ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς (=ὁ ἀ-
ναφαλαντίας); — [Ἄ! ὁ πρὸς με ἐρχόμενος εἶναι] ὁ Φλίαδης, ὁ
τὰ μάλιστα σικχαμερὸς ἐξ ὄλων τῶν κολάκων. Οὗτος δὲ λαβὼν
παρ' ἐμοῦ ἔξοχικὸν κτῆμα ὀλοκλήρον (δηλ. ἐκτεταμένον ἀγρὸν) καὶ
δύο τάλαντα διὰ προῖκα τῆς θυγατρὸς του, ὡς μισθὸν τοῦ [πρὸς
με γενομένου] ἐπαίνου [του], ὅτε ὑπερεπήνεσεν ἐμὲ μόνος αὐτός,
ἐνῶ ἔψαλλον [ἄσμα τι] [καὶ] ὅλοι οἱ ἄλλοι [δαιτυμόνες] ἐσιώπων
βεβαιώσας μεθ' ἑρκου (=ἐπομοσάμενος) ὅτι εἶμαι μελωδικώ-
τερος τῶν κύκνων [περὶ τῶν ὁποίων πᾶσα ἡ ἀρχαιότης εἶχε τὴν

ψευδῆ γνώμην ὅτι ἡ ῥῆθι αὐτῶν ἦτο γλυκεία]· ἐπειδὴ δὲ εἶδέ με ἐσχάτως ὅτι κατειχόμεν ὑπὸ δυστυχίας καὶ ἤλθον πρὸς αὐτὸν ζητῶν μὲ παρακλήσεις βοήθειαν, [μοί] κατέφερε (: ἐνέβαλε) προσέτι κτυπήματα (γρονθοκοπήματα) ὁ παλληκαρᾶς (: ὁ ἄνδρεις=ὁ γενναῖος).

§ 48. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. Ὡ τῆς ἀδιαντροπιᾶς. Τώρα γνωρίζετε τὸν Τίμωνα [τὸν μέγαν καὶ πολὺν, ὃ συμπολιταί]; Τώρα [ῥτε ὁ Τίμων ἔγινε καὶ αὐτῆς ὑπέρπλουτος, παρουσιάζεται] ὁ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμμέτοχος συμποσίου; Διὰ τοῦτο λοιπὸν (=τοιγαροῦν) δικαίως ἐτιμωρήθη (:δίκαια ἔπαθε), διότι ὑπῆρξε τόσον ἀχάριστος. Ἡμεῖς δὲ οἱ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξαντες φίλοι (γνωρίζομεν=ξυνήθεις) καὶ συνομήλικες καὶ συνδημόται ὅμως εἰμεθα μετριοπαθεῖς (=μετριάζομεν), ἵνα μὴ φανῶμεν ὅτι ὀρμητικῶς καὶ σκαιῶς ὀρμῶμεν (=ἐπιπηδᾶν) [κατ' αὐτοῦ]. Χαῖρε, ὦ αὐθέντα, καὶ [πρόσεχε (=ᾄρα ἢ σκόπει)] πῶς θὰ φυλαχθῆς ἀπὸ τοὺς κακοήθεις (ἀχρείους) τούτους κόλακας, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον [ὄντας φίλους], κατὰ δὲ τὰ ἄλλα μὴ διαφέροντας ποσῶς τῶν κοράκων. Δὲν πρέπει πλέον νὰ διδῆς πλίστιν εἰς κανένα τῶν τώρα [ἀνθρώπων] (=οὐκέτι. . οὐδενί=οὐκέτι δεῖ πιστεῦν οὐδενὶ τῶν νῦν)· ὅλοι [οἱ ἄνθρωποι] εἶναι ἀχάριστοι καὶ φαῦλοι. Ἐγὼ δὲ ἐνῶ προσεκόμιζον [εἰς σὲ] χρηματικὴν ποσότητα ἀνερχομένην εἰς ἓν τάλαντον, ἵνα δύνασαι νὰ κάμῃς χρῆσιν τοῦ ποσοῦ τούτου] διὰ τὰς κατεπειγούσας ἀνάγκας σου, καθ' ἑδὸν τώρα πλησίον [τούτου δὰ τοῦ τόπου εὕρισκόμενος] ἤκουσα ὅτι ἔγινες ὑπερμέτρως πωρ πλούσιος. Ἐχω ἔλθει λοιπὸν ἵνα ὑποβάλω εἰς σὲ ταύτας τὰς νοουθεσίας· μολονότι σὺ βεβαίως, ἐπειδὴ εἶσαι τόσον σοφός, δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ποσῶς τῶν ἐξ ἐμοῦ προερχομένων συμβουλῶν, ὅστις καὶ τὸν [ῥξύφωνον ῥήτορα] Νέστωρα [περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρος λέγει ὅτι ἀπὸ τῆς γλώσσης τούτου ἔρρεεν—ἔξήρχετο—φωνὴ γλυκυτέρα μέλιτος] δύνασαι νὰ συμβουλεύσῃς τὸ πρόπον.

ΤΙΜΩΝ. Ὡ Φιλιάδη, ταῦτα θὰ εἶναι [ἀληθῆ, ἀφοῦ σὺ τὰ λέγεις]. Ἄλλ' ὅμως πλησίασον· καὶ ἐγὼ θὰ σε ὑποδεχθῶ φιλοφρόνως (φαιδρῶς) [καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους] διὰ τῆς δικέλλης.

ΦΙΛΙΑΔΗΣ. "Ανθρωποι, ὁ ἀχάριστος οὗτος κατέθραυσε τὸ κρανίον μου, διότι ἐγὼ συνεβούλευον αὐτὸν τὰ συμφέροντα.

§ 49. ΤΙΜΩΝ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος [ἐπισκέπτῃς] ὁ ρήτωρ Δημέας ἔρχεται πρὸς ἕμὲ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ψήφισμα [γεγραμμένον ἐπὶ πατύρου] καὶ λέγων ὅτι εἶναι ἰδικός μας συγγενής. Οὗτος πληρώσας ὀφειλόμενον χρέος [ἕξ ἐπιβληθείσης ποινῆς] εἰς τὴν πόλιν δεκαεὶς τάλαντα παρ' ἐμοῦ [δοθέντα] ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας—διότι εἶχε καταδικασθῆ καὶ εἶχε ριφθῆ εἰς τὰς φυλακάς [ἔνθα καὶ δεσμὰ εἶχον τεθῆ αὐτῷ κατὰ τὴν τότε συνήθειαν] (=καὶ ἐδέδετο), διότι δὲν τὰ εἶχε πληρώσει καὶ ἐγὼ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὸν ἠλεύθερώσα [δώσας ὡς ἀνέφερον τὰ δέκα καὶ ἕξ τάλαντα]—ἐπειδὴ ἐσχάτως ἐξέλεγη διὰ κλήρου νὰ διανείμῃ εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν τὰ διὰ τὸ θέατρον χρήματα [τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ Περικλέους ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ οἱ πένητες τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς ἦσαν δύο ὀβολοί, εἶτα δὲ καὶ δραχμὴ] (=τὸ θεωρικόν) καὶ ἐγὼ προσῆλθον πρὸς αὐτὸν ζητῶν [ὡς πένης] τὸ ἀνήκον μοι μέρος (=τὸ γινόμενον), εἶπεν ὅτι δὲν γνωρίζει ἕμὲ ὅτι εἶμαι [γνήσιος] πολίτης [Ἀθηναῖος, καθ' ὅσον μόνον οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον τὰ θεωρικά χρήματα].

§ 50. ΔΗΜΕΑΣ Χαῖρε, ὦ Τίμων, ἡ μεγάλη ὠφέλεια τοῦ [Ἑλληνικοῦ] ἔθνους, τὸ στήριγμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ προπύργιον (=τὸ πρόβλημα) τῆς Ἑλλάδος καὶ βεβαίως (=καὶ μὴν) πρὸ πολλοῦ περιμένουσιν [ἵνα ἐμφανισθῆς] ὁ συγκεντρωμένος [ἐν τῇ Πυκνί] λαὸς [τῶν Ἀθηναίων] καὶ αἱ δύο βουλαὶ (ἦτοι ἡ τῶν τετρακοσίων καὶ ἡ ἕξ Ἀρείου Πάγου). Ἀκουσον δὲ πρότερον τὸ ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἐγγράφως προέτεινα ὑπὲρ σοῦ. «Ἐπειδὴ ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ Τίμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτους, ἀνήρ καλὸς καὶ ἐνσέρετος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ὅλον τὸν χρόνον διαρκῶς (=διατελεῖ) πράττει (=πράττων) τὰ ὠφελιμώτατα ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἔχει δὲ νικήσει ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς πυγμῆς (=πύξ) καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς πάλης καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ [ἔχει νικήσει ἐν τῇ ἀρματοδρομίᾳ] δι' ἀρματος τελείου (ἦτοι

ἄρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἢ ἕξ ἵππων ὄντων ἤδη ἐν ἡλικίᾳ) καὶ διὰ πωλικῆς συνωρίδος (ἦτοι ἄρματος συρομένου ὑπὸ δύο ἵππων νεαρῶν).

ΤΙΜΩΝ. Ἄλλ' [ὦ φίλτατε! Δημέα], ἐγὼ οὐδὲ ἐπορεύθην ποτε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὡς θεατῆς (=ἐθεώρησα) [πολλῶ δὲ μᾶλλον ὡς ἀμιλλητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας]

ΔΗΜΕΑΣ. Τί σημαίνει ἀληθῶς; Θὰ πορευθῆς ὡς θεατῆς [ἢ ἀμιλλητῆς ἐν τοῖς ἀγῶσιν] κατόπιν (: μεταγενεστέρως). Τὰ πολλά δὲ τοιαῦτα [τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ ψηφίσματι] [εἶναι] καλλίτερον νὰ εἶναι προστεθειμένα εἰς τὸ ψηφίσμα (=προσκεισθαι τοῦ ῥ. προστίθεμαι) > [καὶ συνεχίζει ὁ Δημέας τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ψηφίσματος λέγων]. «Καὶ ἠρίστευσε δὲ ἀγωνιζόμενος [κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων] πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως πέρυσι πλησίον τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν καὶ κατέκοψε [διὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν διευθυνομένου στρατοῦ] δύο τάγματα τῶν Πελοποννησίων [ἧν ἐκάτερον συνέκειτο ἐκ 400 — 900 πεζῶν]...»

§ 51. ΤΙΜΩΝ. Πῶς [συμβαίνει τοῦτο]; διότι ἐγὼ, ἐπειδὴ ἔστερούμην [λόγῳ πενίας] ὀπλισμοῦ, οὐδὲ κατεγράφη ἐν τῷ καταλόγῳ [τῶν στρατευσίμων].

ΔΗΜΕΑΣ. Μετριοφρονεῖς διὰ τὰ ἰδικά σου ἔργα, ἡμεῖς δὲ θὰ ἤμεθα ἀχάριστοι, ἐὰν ἐλησμονοῦμεν [τάς πρὸς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας εὐεργεσίας σου]. «Προσέτι δὲ καὶ ψηφίσματα ἐγγράφως προτείνων καὶ συμβουλὰς παρέχων καὶ στρατηγὸς ὢν οὐχὶ μικρὰς ὠφελείας παρέσχεν εἰς τὴν πόλιν. Δι' ὅλα ἐν γένει ταῦτα ἄς εἶναι ἀποφασισμένον ὑπὸ τῆς Βουλῆς [τῶν τετρακοσίων] καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου καὶ τῆς Ἡλιαίας, ἥτις ἦτο συνηθροισμένη κατὰ φυλάς καὶ εἰς τοὺς δήμους ἰδιαίτερος καὶ εἰς τοὺς πολίτας γενικῶς (=καὶ κοινῇ πᾶσι) νὰ στήσῃσι χρυσοῦν ἀνδριάντα εἰς τὸν Τίμωνα πλησίον [τοῦ ἀγάλματος] τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει [καὶ δὴ ἐν τῷ σηκῷ τοῦ Παρθενῶνος] κρατοῦντα κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ [ἔχοντα] ἑπτὰ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ νὰ στεφανώσωσιν αὐτὸν διὰ χρυσῶν στεφάνων καὶ νὰ ἀνακηρυχθῶσιν οἱ στέφανοι [διὰ τοῦ κήρυκος] σήμερον ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν [με-

γάλων] Διονυσίων *κατὰ τὴν παράστασιν τῶν νέων τραγω-
διῶν* (=τραγωδοῖς καινοῖς)·—διότι πρέπει νὰ ἐορτασθῶσι χάριν
αὐτοῦ σήμερον τὰ Διονύσια·—προέτεινε τὴν γνώμην [τῶν διὰ τὸν
Τίμωνα τιμητικῶν βραβείων] ὁ Δημέας ὁ ρήτωρ, ὅστις εἶναι
συγγενὴς αὐτοῦ [τοῦ Τίμωνος] *ἐξ ἀγχιστείας* (ἐξ αἵματος) καὶ
μαθητῆς· διότι προσέτι ὁ Τίμων ἦτο ἄριστος ρήτωρ καὶ καθ'
ὅλα τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν θέλῃ [νὰ εἶναι ἄριστος].»

§ 52. Τοῦτο μὲν δὰ εἶναι τὸ ὑπὲρ σοῦ ψήριστα. Ἐγὼ δὲ
καὶ τὸν υἱόν μου ἐπεθύμουν νὰ ὀδηγήσω πρὸς σέ, τὸν ὅποιον
πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου Τίμωνα ἔχω ὀνομάσει.

ΤΙΜΩΝ. Πῶς, ὦ Δημέα, [θὰ ὀδηγῆς τὸν υἱόν σου κλπ.]
οὐ, ὅστις οὐδὲ ἔχεις νυμφευθῆ, ὅσον τοῦλάχιστον καὶ ἡμεῖς γνω-
ρίζομεν;

ΔΗΜΕΑΣ. Ἀλλὰ θὰ νυμφευθῶ, ἐὰν δώσῃ ὁ θεὸς τὸ *προσε-
χὲς ἔτος* (=ἐς νέωτα) καὶ θὰ παιδοποιήσω καὶ τὸ γεννηθησό-
μενον—διότι ἄρρεν θὰ εἶναι—Τίμωνα ἤδη ὀνομάζω.

ΤΙΜΩΝ. Δὲν γνωρίζω, ἐὰν θὰ νυμφευθῆς προσέτι, ὦ φίλε,
λαμβάνων παρ' ἐμοῦ τόσον μέγα κτύπημα.

ΔΗΜΕΑΣ. Ἀλλοίμονον [ἐς ἐμέ]· τί εἶναι τοῦτο [τὸ ἰσχυ-
ρὸν πλήγμα]; Ἐπιτίθεσαι ὡς τύραννος, ὦ Τίμων, καὶ κτυπᾶς
τοὺς ἐλευθέρους [πολίτας], ἐνῶ δὲν εἶσαι ἀληθῶς ἐλεύθερος, οὐδὲ
πολιτῆς Ἀθηναῖος (=ἰστός), ἀλλὰ ταχέως θὰ τιμωρηθῆς προσ-
ηκόντως καὶ διὰ τὰ ἄλλα καὶ διότι ἐπυρπόλησας τὴν Ἀκρό-
πολιν.

§ 53. ΤΙΜΩΝ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει πυρποληθῆ, ὦ ἀχρεῖε (κακο-
ήθη), ἡ ἀκρόπολις· ὥστε εἶσαι φανερός ὅτι συκοφαντεῖς.

ΔΗΜΕΑΣ. Ἀλλὰ εἶσαι πλούσιος ἀφοῦ διετρούπησας σκάπτων
τὸν τοίχον τοῦ ὀπισθοδόμου [τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐσύλησας τὸν
ἐν αὐτῷ φιλαττόμενον θησαυρὸν τοῦ δημοσίου].

ΤΙΜΩΝ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει διατροπηθῆ [ὁ τοίχος τοῦ ὀπισθο-
δόμου]· ὥστε ἀπίστευτοι σοῦ εἶναι καὶ οἱ λόγοι οὗτοι.

ΔΗΜΕΑΣ. Θὰ διατροπηθῆ μὲν [ὑπὸ σοῦ] ὕστερον [ὁ ὀπι-
σθόδομος]· ἤδη δὲ σὺ ἔχεις [εἰς τὴν κατοχὴν σου] ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ
[φυλαττόμενα χρήματα τοῦ δημοσίου].

ΤΙΜΩΝ. Λοιπὸν [δι' ὄλας σου ταύτας τὰς ψευδολογίας] λάμβανε καὶ ἄλλο [κτύπημα (=πληγὴν)].

ΔΗΜΕΑΣ. Ἄχ ἡ ῥάχη [μου] (: ἡ πλάτη μου, τὸ κορμὶ μου=τὸ μετάρφρονον).

ΤΙΜΩΝ. *Μὴ φώνοξε* (=κέκραχθι· προκ. μετὰ σημ. ἐνεστ.)· διότι θὰ σοῦ καταφέρω καὶ τρίτον [κτύπημα (=πληγὴν)]· διότι καὶ γελοῖα ἤθελον πάθει, ἀφοῦ δύο μὲν τάγματα τῶν Λακεδαιμονίων κατέκοψα ἄνευ ὄπλων, ἐν δὲ ἀχρεῖον ἀνθρωπάριον δὲν κατώρθωσα νὰ κατασυντρίψω· διότι ἀνωφελῶς (=μάτην) καὶ θὰ εἶχον νικήσει κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς πυγμῆς καὶ τῆς πάλης.

§ 54. Ἄλλὰ τί [εἶναι] τοῦτο [τὸ ἀνθρωπάριον];—Δὲν εἶναι οὗτος ὁ φιλόσοφος Θρασυκλῆς; Ὅχι βεβαίως ἄλλος· [Μοῦ] ἔρχεται λοιπὸν μὲ προτεταμένην τὴν γενειάδα καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνιψωμένας καὶ κορδωνόμενος (φουσκῶνων) κατὰ τινα τρόπον πρὸς ἑαυτὸν ὡς τὸ θαλάσσιον πιτηνὸν τὸ καλοῦμενον βρένθος (=βρειθυμέιος), καὶ ῥίπτων φοβερά ὡς τις Τιδαν βλέμματα καὶ ἔχων ἀνασηκωμένην (ἀνωρθωμένην) τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κόμην ὡς αὐτόχρομα (ἀπαράλλακτα) Βορέας τις ἢ Τρίτων [τις ὀπαδὸς καὶ ὑπηρετὴς τοῦ Ποσειδῶνος], ὁποῖους ὁ [ζωγράφος] Ζεῦξις ἐξωγράφησεν. Ὁ [ἄνθρωπος] οὗτος ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν παράστασιν εὐπρεπῆς (=εὐσταλῆς) καὶ σεμνὸς κατὰ τὸ βᾶδισμα καὶ ὁ ἔχων ἄπλοῦν τὸ ἱμάτιον (: τὸν ἱματισμὸν=τὴν ἀναβολὴν) καὶ ὁ ἀπὸ προΐας διηγούμενος μετὰ λεπτομερείας ἀπειράριθμα ὅσα περὶ ἀρετῆς καὶ κατηγορῶν ἐκείνους οἵτινες ἀρέσκονται εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπαινῶν τὴν ὀλιγάρκειαν (ἢ: καὶ ἐπαινῶν τὸν εὐχριστούμενον εἰς ὀλίγα) ὅσάκις μετὰ τὸ λουτρὸν ἤθελεν ἔλθει ἵνα δειπνήσῃ καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἤθελε προσφέρειεῖς αὐτὸν τὴν κύλικα πλήρη οἴνου ἀκράτου (=μεγάλην) —εἰς τὸν μᾶλλον δὲ ἄκρατον οἶνον αἰσθάνεται κατ' ἔξοχὴν χαρὰν—ἀφοῦ ρουφήξῃ [τὸν οἶνον] καθὼς νὰ ἦτο ὕδωρ τῆς Λήθης, κάμνει ἐπιδείξεις [τῆς φιλοσοφικῆς αὐτοῦ δεινότητος] ὅπως ἀντιθέτους πρὸς τοὺς κατὰ τὴν προΐαν ἐκείνους λόγους, ἀρπάζων πρότερον [τῶν ἄλλων] ὡς περδικοῦέρακον (=ἵκτινος) τὰ φαγητὰ καὶ ὠθῶν διὰ

τοῦ ἀγκῶνος [ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ ἐσθίειν] τὸν [ἐπὶ τῆς αὐτῆς δειπνητικῆς κλίνης] πλησίον του, ἔχων τὸ γένειον γεμάτον ἀπό σάλτσαν (=καρύκης), δίκην κυνὸς κορεννόμενος (: γεμίζων τὴν κοιλίαν του=ἐμφορούμενος), σκύπτων ἐπάνω [τοῦ τρυβλίου] ἐπὶ τῇ ἐλπίδι (=προσδοκῶν) ὅτι θὰ εὖρη τὴν ἀρετὴν καθὼς [εὐρίσκει τὰ φαγητὰ] εἰς τὰ πινάκια, ἐπιμελῶς τὰ πινάκια ἀποσφογιζῶν (=ἀποσμήχων) διὰ τοῦ δακτύλου δι' οὗ τις λείχει (:διὰ τοῦ δείκτου=τῷ λιχανῶ) ἵνα μὴ ἀφήσῃ μηδὲ τὸ παραμικρὸν ψιχίον τῆς σκορδαλιᾶς [ἢ τῆς μουστάρδας] (=τοῦ μυττωτοῦ).

§ 55 Καὶ ἐὰν ἤθελε λάβει ὀλόκληρον τὸν ὡς πλάκα πεπλατυμένον [ἄρτον] ἢ τὸν [ὄπτρον] χοῖρον μόνος ἐκ τῶν ἄλλων δαιτυμόνων, εἶναι πάντοτε παραπονιάρης δι' ὅτι βεβαίως [θὰ ἤθελεν εἶναι] κέρδος τῆς λιχουδιᾶς (λαιμαργίας) καὶ ἀπληστίας [του], [εἶναι] ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην καὶ ὑβριστικὸς (ἀναιδής) ἐν τῷ πίνειν (οἰνόφλυξ=πάροινος) οὐχὶ μέχρι ἕσματος καὶ χοροῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ [μέχρι] ὕβρεων καὶ ὀργῆς. Προσέτι καὶ [λέγει] λόγια πολλὰ τοῦ ποτηριοῦ, τότε λοιπὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν [λέγει] περὶ σωφροσύνης καὶ σεμνότητος καὶ λέγει ταῦτα ἐνῶ ἦδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου [οἴνου] διατελεῖ ἐν κακῇ (παραπαιούσῃ) καταστάσει καὶ ἐνῶ ὑποτραυλίζει γελοίως· ἔπειτα [ἀκολουθεῖ] πρὸς τούτοις ἕμετος καὶ τὸ τελευταῖον ἀφοῦ σηκώσωσιν [αὐτὸν ἐκ τῆς δειπνητικῆς κλίνης] τινές [τῶν δαιτυμόνων ἢ ὑπηρετῶν] φέρουσιν ἔξω τοῦ συμποσίου, ἐνῶ εἶχε πιασθῆ στερεὰ ἀπό τινος τῶν ἀθλητρίδων δι' ἀμφοτέρων [τῶν χειρῶν]. Ἄλλ' ὅμως καὶ νηφάλιος ὢν εἰς οὐδένα δύναται νὰ παραχωρήσῃ τὰ πρωτεῖα ὡς πρὸς τὸ ψεῦδος ἢ τὴν θρασύτητα ἢ τὴν φιλαργυρίαν. Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῶν κολάκων εἶναι ὁ πρῶτος (=τὰ πρῶτα) καὶ ἐπιορκεῖ τὰ μάλιστα εὐκόλως (=προχειρότατα) καὶ ἡ γοητεία (: ἄγορτεία, ἀπάτη) προσηγεῖται καὶ ἡ ἀναισχυντία παρακολουθεῖ (=παρομαρτεῖ) καὶ ἐν γένει [παρουσιάζεται] ὡς ἄνθρωπος· τις πάνσοφος καὶ ἐντριβῆς εἰς ὅλα καὶ ἔχων πολλαπλᾶς τελειότητας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θὰ κλαύσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ εἶναι χρηστός (εἰρων.)

Τί εἶναι τούτο (: πῶς ἦτο αὐτό) ; * Περὶ εἶργον ! μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ὁ Θρασυκλῆς

§ 56. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. [Χαῖρε], ὦ Τίμων, δὲν ἔρχομαι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν (=κατὰ ταῦτά) μετὰ τοὺς πολλοὺς τούτους [τοὺς ὀπισθὲν μου ἔρχομένους], καθὼς ἔχουσι συρρεῦσαι (=ὡς περ συνδεδραμῆκασι) οἱ θαυμάζοντες (: οἱ ἐκπλητιτόμενοι διὰ .) τὸν πλοῦτόν σου ἐπ' ἐλπίδι [παροχῆς πρὸς αὐτοὺς] ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν νομισμάτων καὶ δείπνων πολυτελῶν, [καὶ ἔχουσι συρρεῦσαι λέγω], ἵνα ἐπιδείξωσι πολλὴν τὴν κολακείαν πρὸς ἄνδρα [τοιούτον], ὁποῖος εἶσαι σύ, ἀπλοῖκόν καὶ μεταδοτικόν τῶν ὑπαρχόντων (τῆς περιουσίας) [του]· διότι ἠξεύρεις ὅτι [εἰς ἐμὲ] ἄρκε τὸν εἶναι ὡς δεῖπνον ἢ ἐκ κριθῆς μᾶζα (ὁ ἐκ κριθῆς ἄρτος=μᾶζα) ὡς προσφάγιον δὲ εὐαρεστότατον τὸ θυμάρι ἢ ὁ κάρδαμος, ἢ εἰάν ποτε ἤθελον τρυφηλότερον δειπνήσει, [προθέτων] ὀλίγον ἄλας· ποτὸν δὲ [εὐάρεστον] εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ προερχόμενον ἀπὸ τὴν ἐννεάκρουνον κρήνην [τὴν ἄλλως καὶ Καλλιρρόην καλουμένην]· τὸ δὲ ἐκ τῆς χρήσεως τετριμμένον τοῦτο μάλλινον ἐπινοήριον (=ὁ δὲ τρίβων οὗτος) [εἶναι] ἀνώτερον τοῦ πορφυροῦ ἐπενδύτου (=τῆς πορφυρίδος), τὸν ὁποῖον [σὺ ὦ Τίμων] ἐπιθυμεῖς. Τὸ μὲν χρυσίον δὲν μοι φαίνεται ποσῶς ὅτι εἶναι πολυτιμότερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς πετραδίων (: λιθαρίων, βοτσαίων). Ἐλθὼν δ' [ἐκ τοῦ ἄστεως] (=ἐστάλην) [ἔδω εἰς τὴν ἐρημίαν] πρὸς χάριν σου, ἵνα μὴ διαφθείρη σε τὸ ὀλεθριώτατον τοῦτο καὶ τὸ μάλιστον ἐπίβουλον κτήμα, δηλ. ὁ πλοῦτος, ὅστις ἔχει γίνοι εἰς πολλοὺς αἴτιος ἀθεραπεύτων συμφορῶν· εἰάν βεβαίως ἤθελες πεισθῆ εἰς ἐμὲ, θὰ ρίψης μάλιστα ὀλόκληρον αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις οὐδόλως εἶναι ἀπαραίτητος εἰς ἄνδρα χρηστὸν καὶ δυνάμενον νὰ ἐννοῇ (=ὄραν) τὸν πλοῦτον τῆς φιλοσοφίας· μὴ [ρίπτε] ὅμως [αὐτὸν τὸν πλοῦτον] εἰς [μέγα]βάθος [τῆς θαλάσσης]. ὦ συνειτέ (χρηστέ), ἀλλά, ἀφοῦ ἐμβῆς εἰς τὴν θάλασ-

*) Ὁ Τίμων στρέφει ἤδη τὸν λόγον πρὸς τὸν Θρασυκλέα, ὅστις ἀφίκετο ἤδη καὶ ἤκουσε πάντως τὰς εἰρωνικῶς ἐκφρασθείσας λέξεις : χρηστὸς ὢν.

σαν μέχρι τῶν βουβώνων μικρὸν πρὸ τοῦ μέρους τῆς παραλίας ἔνθα τὰ κύματα θραύονται, [ῥίψον αὐτόν], ἐμοῦ μόνον βλέποντος.

§ 57. Ἐὰν δὲ δὲν θέλεις ταύτην [τὴν συμβουλὴν νὰ ἐφαρμόσης πρὸς ἀφανισμόν τοῦ ὀλεθριωτάτου καὶ ἐπιβουλοτάτου πλούτου], ἀλλὰ σὺ κατ' ἄλλον τρόπον καλλίτερον ταχέως *φέρε (κουβάλισον)* (=ἐκφόρησον) αὐτὸν ἔξω τῆς οἰκίας [εἰς τόπον ἐπιθυμητὸν παρὰ σοῦ] χωρὶς νὰ ἀφήσης οὐδ' ἓνα ὄβολον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διαμοιράζων [τοῦτον] εἰς ὄλους ἐν γένει τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τούτου, *εἰς τοῦτον μὲν* (=ᾗ μὲν=τῷ μὲν) [δίδων] πέντε δραχμάς, *εἰς τοῦτον δὲ* (=ᾗ δε=τῷ δὲ) μίαν μνᾶν, εἰς ἄλλον δὲ ἥμισυ τάλαντον· ἔὰν δὲ ἤθελεν εἶναι τις φιλόσοφος *δίκαιον [εἶναι]* (=δίκαιός [ἔστι]=δίκαιόν [ἔστι]) νὰ λάβῃ διπλοῦν ἢ τριπλοῦν μερίδιον· εἰς ἐμὲ δὲ μολοῖσι δὲν ζητῶ [χρυσίον] χάριν ἑμαυτοῦ, ἀλλὰ, ἵνα μεταδώσω [τοῦτο] εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην φίλους—ἱκανοποιητικὸν [ποσὸν θὰ ἦτο, ἔὰν προσφέρης *πληρώσας ἐντελῶς* (=ἐκπλήσας) ταύτην δὰ τὴν πῆραν (σακοῦλι), ἣτις δὲν χωρεῖ οὐδὲ δύο ὀλοκλήρους Αἰγινητικοὺς μεδίμνους. Πρέπει δὲ ὁ φιλοσοφῶν νὰ εἶναι ὀλιγαρχῆς καὶ τηρητῆς τοῦ προσήκοντος μέτρου *καὶ νὰ μὴ σκέπτεται ποσῶς τι ὑπερβαῖνον τὸ περιεχόμενον τῆς πῆρας του* (ἦτοι: καὶ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος εἰς ὅ,τι ἡ πῆρα του περιέχει).

ΤΙΜΩΝ. Σὲ ἐπαινῶ διὰ τούτους τοὺς λόγους σου, ὦ Θρασύκλεις· *πρὶν ἢ πληρώσω λοιπὸν τὴν πῆραν σου* (=πρὸ γοῦν τῆς πῆρας=πρὸ τοῦ ἐμπλήσαι γοῦν τὴν πῆραν) [χρυσίου] ἔὰν κρίνης εὐλογον, *φέρε νὰ γεμίσω* (: ὡς γεμίσω) τὴν κεφαλὴν σου *γρονθοκοπημάτων* (=κονδύλων), *ἀφοῦ προσθέσω εἰς τὰ μετρηθέντα* [γρονθοκοπήματα] διὰ τῆς δικέλλης [καὶ ὀλίγα δικελλοκυπήματα].

ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. Ὡ δημοκρατία καὶ νόμοι [τηρηταὶ τῆς δικαιοσύνης] κτυπώμεθα ὑπὸ τοῦ κατηραμένου τούτου ἐν μέσῳ τῆς ἐλευθέρας πόλεως.

ΤΙΜΩΝ. Διατί ἀγανακτεῖς, ὦ ἐνάρετε; Διατί [ἐπαναλαμβά-
νω, ἀγανακτεῖς]; Μήπως ἀρά γε σὲ *ἔχω ἔξαπατήσει* (ἀδικήσει)

(=παρακέκρουσμαι). Καὶ ὅμως θά σοι προσθέσω *περισσότερον* (ἦτοι ὑπὲρ τοὺς δύο μεδίμνους τοὺς ὁποίους ἐπεθύμησας, ὃ Θρασύκλεις=ὑπὲρ τὸ μέτρον) τέσσαρας χοίνας [ὧν ἕκαστος ἰσοδυναμεῖ πρὸς 1)48 τοῦ μεδίμνου].

§ 58. Ἄλλὰ τί εἶναι τοῦτο [ὅπερ βλέπω]; Πολλοί, συρρέουσιν ὁ Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ ὁ Λάχης καὶ ὁ Γνίφων καὶ ἐν γένει τὸ *σύνταγμα* (τὸ πλῆθος, ὁ στρατός) τῶν μελλόντων νὰ κλαύσωσι [διὰ τὰ κτυπήματα τὰ ὁποῖα θὰ λάβωσι]. Ὡστε διατὶ τὴν μὲν δίκειλλαν νὰ μὴ ξεκουράσω ὀλίγον ἥτις πρὸ πολλοῦ ἔχει ἐπιμόχθως ἐργασθῆ, ἀφοῦ ἀνέλθω εἰς τὸν βράχον τοῦτον, ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος *κτυπήσω* αὐτοὺς ἀπὸ μακρὰν *διὰ λίθων δίκην χαλᾶξης* (=ἐπιχαλαζῶ), ἀφοῦ συσσωρεύσω ὅσον τὸ δυνατόν πλείστους λίθους [ἐπὶ τοῦ βράχου];

ΒΛΕΨΙΑΣ. Ὡ [καλέ] Τίμων, μὴ ῥίπτε [καθ' ἡμῶν λίθους]· διότι θὰ ἀπέλθωμεν, [ἀφοῦ δὲν εἴμεθα παρ' ὑμῶν εὐπρόσδεκτοι].

ΤΙΜΩΝ. [Ναὶ θὰ ἀπέλθῃτε], ἀλλὰ [θὰ ἀπέλθῃτε] σεῖς τοῦλάχιστον οὐχὶ ἄνευ χύσεως αἱμάτων, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων [καθ' ὅσον ἅπαντες δόλοιοι καὶ πονηροὶ ὄντες ἀνάγκη νὰ ὑποστῆτε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν].

Τ Ε Λ Ο Σ

